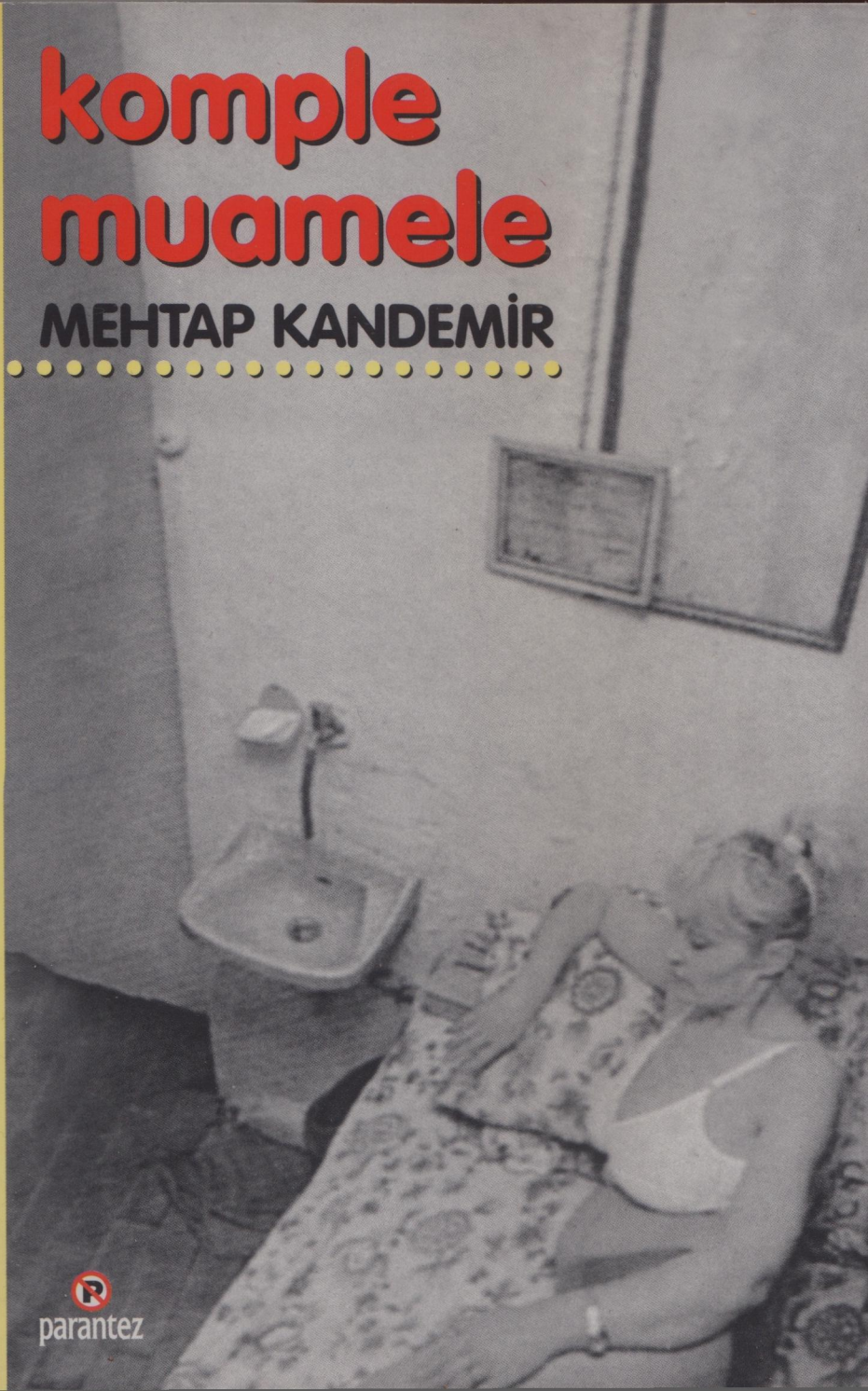
komple muamele

MEHTAP KANDEMİR

parantez

Mehtap Kandemir

KOMPLE MUAMELE

Parantez
Gazetecilik ve Yayıncılık Ltd.
İstiklal cad. 212, Aznavur Pasajı Alt Kat, no.8
Beyoğlu - İSTANBUL
Tel/ Fax: (0212) 252 85 67
E Posta: parantez@yahoo.com

Genel Dizi: 123

Birinci Baskı: Nisan 2000

Dizi Editörü: Met Üst
Yayına Hazırlayan: Hatice Meryem

Yayın Yönetmeni: Metin Celâl

Kapak Düzeni: Mustafa Devrim
Dizgi: Cemal Vanlı, Cebrail Okçu
Montaj: Neşet Mut (0212) 212 03 40
Baskı: Mart Matbaası (0212) 212 03 39

Yayın Hakları: © Parantez / Mehtap Kandemir

ISBN 975 - 8441 - 00 - 0

Türkçede Yayın Hakları PARANTEZ YAYINLARI'na ait olan bu kitap, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir suretle çoğaltılamaz. Sadece eleştiri amacıyla ve kaynak gösterilerek aktarılabilir.

Mehtap Kandemir

KOMPLE MUAMELE

parantez

Yıl 1995... Sadiye Kandemir ya da nam-ı diğer Mehtap, patronuna karşı kazandığı zafer sonucu bilinçlenmeye başlayan genelev kadınlarının "idol"ü oldu. Aynı yıllarda gazete ve televizyonlarda kendisiyle ilgili pek çok haber yer aldı. "Genelevden emeklilik artık hayal değil", "İlk Emekli Hayat Kadını" başlıklı bu haberler içacıcı ve neticeye ulaşılmış gibi görünseler de gerçek çok farklıdır. Yasalar önünde emeklilik hakkı kazanmış 35 yıllık bir genelev kadınının aşması gereken çok daha güç engeller vardır. Bu haktan vazgeçmesi için defalarca ölümle tehdit edilmekle kalmaz, arabayla üzerinden geçmek ve bıçaklanmak dahil bir kaç defa da ölümle yüzyüze bırakılır.

KOMPLE MUAMELE

1942 yılında Giresun'da doğdum. Doğduğum yer o kadar güzel bir yerdi ki köy demezsiniz... Yeşillikler içinde...

Babam, ben üç yaşındayken ölmüş, yani onu hiç tanımadım. Beş yaşına kadar Giresun'da, köyde kaldım. Sonra annem ikinci evliliğini yaptı. Üçü kız, ikisi erkek toplam beş kardeştik biz. Tabii üvey baba istememiş bizi. İki ablam evliydiler ve İstanbul'da yaşıyorlardı. Beni apar topar ablamın yanına gönderdiler.

Kurtuluş semtinde oturan ablamın hali vakti yerindeydi. Eniştem taksi şoförüydü. Evlerini kendileri yaptırmıştı ve çok güzel bir evdi. Bundan elli sene öncesinin Kurtuluş'u güzel bir semt. Her tarafta bağ bahçe, bir de Rum, Ermeni aileler var. Şimdiki gibi her taraf yüksek binalarla kaplı değil.

Ablamın üç çocuğu vardı. İlk zamanlar bana karşı davranışları çok iyiydi, fakat zamanla çok farklılaştı. Beni bir

hizmetçi gibi kullanmaya başlamıştı. Tek işim çocuklara bakmak olmuştu, ablamsa gün boyu neredeyse evde hiç durmuyordu. Evin bütün yükünü üzerime yığıp, gezmeye gidiyor, nereye gittiğini ise söylemiyordu. Sabah çıkıyor, akşamüstü eniştem gelmeden az önce geliyordu.

Eniştem bana durmadan soruyordu "Ablan nereye gidiyor?".

Ablam bana "Anneanneme gidiyorum, arkadaşıma gidiyorum, doktora gidiyorum," gibi laflar ediyordu. Her gün ayrı bir hikâye yani. Ben de bunları enişteme anlatıyordum. İnanmıyordu tabii eniştem, inanacak bir durumda yoktu ortada. Çünkü anneannem bir kaç sokak aşağıda oturuyordu ve anneanneme gittiğini söylediği günler orada olmuyordu.

Kısa bir süre sonra para kazanmam gerektiği düşünüldü ve Kurtuluş'ta Vakko'ya işe verdiler beni. Henüz on bir yaşındaydım. Yazıhanelerde memur masalarının tozunu alıyordum. Yaşım küçük olduğundan sigortalı da değildim. Ablam parayı öylesine severdi ki, insana parasız su vermezdi. O çok caniydi, ablamı nasıl anlatayım... Anlatamıyorum yani. Bu yaşıma geldim hâlâ, ablama benzeyen, onun kadar acımasız bir insan daha tanımadım.

Bir dostu olduğunu öğrendim sonra. Ablamın okuma yazması vardı. Devamlı kağıtlar geliyordu eve. Telefon olmadığından birileri elden haber getirip götürüyordu yani. Yaşım küçük olmasına karşın iyiyi kötüyü ayırtedebiliyordum. Bir gün ablamla dostunu camda konuşurken, öpüşürken gördüm, ablam farkedince de bir sokak aşağıda oturan anneannemin evine kaçtım. Anneannem, dayımla birlikte oturuyordu. Bir süre kaldım yanında. Ablamın evine dönmek istemiyordum, eniştemin sorgulamalarından bıkmıştım. Annesizlik boktan bir şey, anneannen de olsa bir yabancı gibi oluyor bazen. Beni tavanarasındaki odasında yatırıyordu

mesela. Bazı günler yemek saatini atlıyor, sonra da hiç vermiyordu.

Anneannemin bir kuzusu vardı. Yaşlı olduğundan mı nedir, her zaman o kuzuyu otlattırıyordu bana. Kafayı kuzusuna takmıştı, bir an beni boş görmek istemiyordu, durmadan kuzusuyla ilgilenmemi istiyordu. Sabah altıda kalkıp hayvanı otlatıyordum. Otlatmasam neler olacağını çok iyi biliyordum... Dayak! Ne dövüyordu anneannem beni.

Dayım benimle ara sıra ilgilenmeye çalışıyor ama anneannemden fırsat bulamıyordu.

Onların arasında ben 12 yaşımı buldum. Tabii, büyüyüp serpildiğimi gören ablamın iştahı kabarmış olsa gerek ki geldi aldı beni. Yine ablamlarda yaşamaya başladım. Baktım aynı tas aynı hamam, ablam yine işe verdi beni, çocuklara da bakmaya başladım. Çok ağır bir yük omuzlarıma yüklenmişti, dayanamıyordum. Enişte'min sıkıştırmaları da cabası. Aslında enişteme ablamın bir dostu olduğunu söyleyebilirdim ama ortada üç bebek vardı. Yuvasının benim yüzümden yıkılmasını asla istemezdim.

İşyerim eve çok yakındı. Yürüyerek gidip geliyordum. Ablam öğlen yemeğe eve gelmemi bekler, bulaşıklarını yıkatırdı bana. Pek bir şey yiyemeden aç aç işin yolunu tutardım. O arada ağır bir hastalık geçirdim.

12 yaşında bir çocuk bunca ağır yükü ne kadar taşır. Hastalandım. Ağır bir su çiçeği çıkardım. Enişte'm doktora götürdü. Doktor, "Bu kızcağız çok yorulmuş, zayıflıktan öldü ölecek, çok iyi bakılması gerekiyor, köyünüz varsa gitsin, temiz hava alsın, bir ayda düzelir çocuk," dedi. Bunlar beni hemen köye yolladı. Köyde bir abim vardı, adı Erol, on yedi yaşında, saf bir çocuktu rahmetlik, nur içinde yatsın. Zararsızdı, saftı. Annem onu döve döve şuurunu kaybetmiş. Daha gider gitmez üvey babamın gözüne batmaya başladım. Ne kadar kalacağımı

tam olarak bilmiyor, bilse de bir gün bile istemiyor beni. Sadece beni mi? Erol'u da istemiyor. Karar biçilmiş, abim mezara gidecek. Bu arada öğrendim ki üvey babamın çocuğu olmuyormuş. Hatta başka bir karısı daha varmış. Bir gece bizde, bir gece o karısına gidiyormuş.

ABİM EROL

O günü hayatım boyunca unutmadım.

Bir yağmur var köyde, sular seller akıp gidiyor. Bir göl vardır köyün kıyısında. Gölün ortasında da koca bir taş. Belki ikinci kata kadar çıkar o taş. Çok yağınca o taşın yalnız ucu görünür. Çok derin. O göle giden ölüyor. Annem, abimi aldı götürdü o yağmurda. Dedi, gel bahçeye gidelim. Annem abimi çok dövdüğünden korkuyordu abim, hemen gittiler. Bahsettiğim gölün kenarında içerisinde bol zerzevat yetişen bir bahçe vardır. İşte bu bahçeden o taşa atlanabiliyor.

Ben evdeyim işte. Abime ordan atla demiş annem, bahçeden. Abimde atlamış. Çok büyük bir ağaç da var orada, dalları kalın, dallar ince her türlü dalı var işte... O dallardan birini koparıp itmiş abimi annem.

Sonra annem eve geldi, abim yok. "Abim nerede?" dedim hemen. "Erol" dedi, "beni bıraktı gitti". Öldüğünü düşünmüş, öldüğüne inanmış. "Erol beni bıraktı gitti, sen Erol'u biliyorsun" dedi yine. Erol da çok zavallı, çok sessiz. Verirsen yer, vermezsen yemez, açım demez. İçime doğdu. Dedim bu kadın...

Ben zaten herkesi, her şeyi takip ediyordum. Bir çeşit casus gibi her şeyi gizli gizli takip etmekten bıkmıştım artık. Aklıma annemle üvey babamın daha önceki konuşmaları, kavgaları geldi. Bir taraftan öz annemizin abimi öldürebileceğine, bu kadar vicdansız olduğuna inanmak istemiyor diğer taraftan da içim içimi yiyordu. Öyle oturup beklemeye başladım.

Ama Allah işte, bir saat sonra abim çıktı geldi.

Akşamüstüydü, akşam ezanı okunmamıştı geldiğinde. Üzerinden sular akıyordu. Pantolonu, gömleği üzerine yapışmıştı.

"Erol" dedim, "ben de korkuyorum, ne oldu sana?"

"Sadiye" dedi, "sus! Annem böyle böyle yaptı, o ahıra gittiği zaman anlatırım sana"

İki tane de ineğimiz var, annem süt sağacak. Gitti. Ocağın başına oturduk, abim titriyor zangır zangır. Bu arada ben abime kuru üst baş getirmiştim ki annem geri geldi. Beni azarladı. "Orda kurur zaten, verme" dedi.

Abimle uzun uzun konuşmaya fırsat kalmamıştı ama arada bir çırpıda anlatmıştı neler olduğunu. "Sadiye sopayla itti" dedi. Sonra hep "Sopayla itti, sopayla itti" diye tekrar etmeye başladı. Sonra da ateşin yanında üstündekilerle uyuya kaldı. Dişleri birbirine vura vura. Daha sonra abim hasta oldu. Yattı.

Evimiz iki göz odaydı, birinde annemle üvey babam kalıyor, diğerinde biz üç kardeş. O ev aslında anneannemin eviydi. Kendisi evi bize vermiş, anneme, "Yerime göz kulak ol, evimde otur ama fındıklar benim" demiş. Bir süre sonra bir şeyler gözüme çarpmaya başladı.

Kabaklar sapsarı olur değil mi? Annem kabak yemeği yapıyordu, bizimkiler sapsarı, Erol'un yediği bembeyaz kağıt gibi görünüyordu. Dedete! Zehir zehir! Böcek zehiri! Erol'un yemeğine ondan koyuyordu annem. Dedete nasıl kokuyor! Abim yemiyor tabii. Annem, bir demir vardı, onunla döve döve zorla yediriyordu. Abim su içmek istediğinde de, kül... kül vardı, hani şu bildiğimiz odun külü, ateş kül yapmıyor mu işte ondan koyuyordu suyuna. Küllü su içiriyordu abime yani. Sonra ben de korktum evde yemek yemedim. Beni de öldürecek diye çok korktum. Bahçeden domates, salatalık, meyve yiyordum.

Annem "Orospu!" diyordu bana. Bunu unutmadım ben. "Orospu" adım bu. "Niye yemiyorsun?" diyordu. "Tokum anne" diyordum.

Artık abim yürüyemez hale geldi. Tuvalete bile gidemiyordu. Doktora moktora götürmüyorlardı. Annem artık gemi azıya almış abimin yemeğine -inanılır gibi değil ama- kum koyuyordu. Abim dişlerinin kırıldığını, yiyemediğini söyleyip ağlıyordu, annem de her zaman yaptığını yapıyordu, dövüyordu onu... Abim öldü sonunda. O gece ölüyormuş, benden ceviz istedi, verdim, iki parça ceviz. İşte o gece öldü.

Üvey babam sabah "Erol ölmüş" dedi. Baktım, abim simsiyah ama gülüyor. Toplam on beş gün içinde öldü yani. Bir halam vardı köyde, o şikayet ediyor, "Ya, bu çocuk nasıl ölüyor?" diyor, "Daha dün gördük!"

Hemen kasabadan doktor getiriyorlar. Hemen dediğim iki gün sonra. Ben iki gün abimin ölüsünün başını bekledim evde. Doktor gelince, bahçeye çıkıp, abimin yerde yattığı odayı gören bir ağacın tepesine çıktım. Dut ağacı. Ne yapacaklar diye izledim.

Doktor abimin göğsünü yardı, komple içini çıkardı, içine saman doldurdular. Sonra da diktiler. Hatırlıyorum, hiç kan çıkmadı abimden. Doktorlar elini açtı abimin, parmak altları bembeyaz. Sonra da gömdüler. İçine niye saman koydular ben anlayamadım. Doktorun düşüncesiydi herhalde. Galiba üvey babamlar para yedirdiler bazı yerlere. Yani köyde adam öldür, parayla cezaevine girmezsin. Kimsesizlikten böyle oldu, abimi öyle gömdüler.

Ben yine doğru İstanbul'a.

AH İSTANBUL GECELERİ

İstanbul'da hiçbir şey değişmemişti. Ablam hâlâ aynı adamla aşk yaşıyordu. Aynı muhitten bir Rum bayan beni

evlatlık olarak almak istedi. Ablam beni ona verdi, ama para karşılığı. Ablam parayı çok severdi. Para karşılığı altı ay onlarda kaldım. Sonra yasal işlemleri yapmak için kimliğimi istediler ama ablam vermedi tabii. Ablam beni nedense böyle ev ev dolaştırdı. Birinden alıp ötekine veriyordu beni bir eşya gibi.

Yanında kaldığım ailelerse çok iyiydi. Evleri çok güzeldi ve her şeyleri vardı. Kalabalık aileler değildi bunlar, çoğunlukla bir çocuk, bir koca bir de hanım, hepsi üç kişi. Kimisinin hiç çocuğu yoktu. Beni ilk alan aile çok iyi insanlardı. Hiç ayrım yapmıyorlardı,beni kendi çocukları gibi seviyorlardı. Bu Rum ailenin yanında öyle rahat, öyle huzurluydum ki, ohh dünya varmış diyordum kendime. Hiç iş yapmıyordum orada. Güzel elbiseler giydiriyor, gezmeye götürüyorlardı, tertemiz yıkayıp, saçlarımı tarıyorlardı. Okula gitmeyi çok istiyordum ama ablam nüfus cüzdanımı bu aileye vermediği için gidemedim. Kiliseye götürüyorlardı beni. Ne yapacağımı bilmeden etrafa bakınıp duruyordum. Adaya götürüyorlardı. Yazlıkları vardı. Onların insanlığını hâlâ unutmuyorum. Aynı sofrada yemek yiyorduk. Sözün özü candan insanlardı. Onlara öyle ısınmıştım ki yanlarından ayrılmayı hiç istemedim fakat ablamın fikri böyle değildi.

İkinci ailenin çocuğu yoktu. Onlar bana daha da çok önem veriyordu. Oyuncaklarım falan doluydu. Mesela bezden bebek yapıyorlardı bana. Onlar çok becerikli olur. Bugün giydiğimi yarın giymiyordum. Saçlarım da uzundu, saçlarımı örüyorlardı. Fıstık gibiydim. Fakat...

On üç yaşıma geldiğimde evlatlık verme hikâyesi son buldu. Artık sürekli evdeydim, durmadan ev işi yapıyor, çocuklara bakıyordum.

Bir öğle vakti eniştem yemeğe geldi, bana ablamın nerede olduğunu sordu. Her zamanki hikâyelerden birini anlattım ona. Sesini çıkarmadı, yemeğini yedi gitti. Gece saat on'da eve

geldi. Ablam da evdeydi. Hiçbir şey demedi bana. Öyle durup dururken beni dövmeye başladı. İki tekme vurdu, attı beni dışarı. Geceyarısı sokakta bir başıma kaldım. Nerde kalacağım? Gittim bir inşaatta yattım. Anneanneme gidebilirdim ama onlar memlekete gitmişlerdi, zaten gitmeselerde al birini vur ötekine. Anasız babasız ortada oyuncak top gibi gelen vuruyor giden vuruyor. Ondan sonra dışarıda yattım, yeni yapılmış bir inşaatta. Tabii susuz kaldım.

Çubuklu'da ortanca ablam oturuyordu. Karar verdim oraya gitmeye. Fakat karnım aç, param da yok. Kurtuluş'tan Taksim'e kadar yürüdüm. Taksim'den ileriye gidemedim. Ondan sonra; Taksim meydanında önüme gelenden para istemeye başladım. Utanıyordum, ama buna mecburdum. Bir Rum kadın çıkardı verdi bayağı bir parayı.

O zamanlar Rum kadınlarından yana yüzüm gülüyordu. Bana göre bütün Rumlar insaflı ve iyi insanlardı. Sonra o parayla zeytin ve yarım ekmek aldım, parkta yedim kalktım. Ondan sonra gemiye bindim gittim Çubuklu'daki ablama. Ablam da ilk çocuğuna gebeydi, ortanca ablam. Ortanca ablama anlattım biraz, zaten durumu o biliyordu. Ramazan girdi araya, bir akşam eniştemle ablam zebellah gibi gelip dikildiler başıma.

Tabii ramazan günü başım bağlı. Benim ailemde başı kapalı kimse yoktur ama benim başım ağrıyordu. Ortanca ablamlar beni Çubuklu'ya deniz kenarına götürüyorlardı. Rüzgârlı havalarda başımın ağrısı delirtiyordu.

Kafamı böyle bağlıyınca rüzgâr dokunmuyordu bana.

Neyse yine o akşam ablamla eniştem, kapının önünde ortanca ablamla bir şeyler konuştular. Sonra bana "Gel biraz gezmeye gidelim" dediler. Çocuk aklı nereye gittiğimizi bilemedim.

Meğer eniştem ablamdan şüphelenmiş yani sonunda. Karı

koca bunlar bir olmuş. Büyük ablam bilir sır çıkmaz benden, sırcı olduğumu da bilir. Ortanca ablama dedim beni gönderme, bunlarla ben gitmek istemiyorum dedim. Onları görünce Azrail gördüm zannediyorum. Korkuyorum büyük ablamdan. Ortanca ablam tabii onun yanında da misafirim, kalmışım orda. Ortanca ablam git dedi bir şey olmaz dedi. Enişte beni arabasına koydu, karısı da var, ablam, Çobançeşme'ye götürdüler beni.

Çobançeşme o zamanlar ormanlık bir yer. Karanlık bastı. Bir allahın kulu yok. Fakat ben yoldayken enişte min halinden durumu anladım. Enişte m yolda bakkaldan sigara almak için indiğinde ablama dedim ki "Abla şurda polise söyleyelim". Bilmiyorum tabii karı koca onlar anlaşmış.

Ablam bana arabada bir tane tokat vurdu. "O senin enişten" dedi "nereye götürebilir ki!" Ben korkarım ablamdan böyle kedi gibi olurum. Sesimi çıkarmadım. Çobançeşme'ye gittik. Karanlık oldu her taraf. Enişte m dedi ki "İn arabadan, ben burda bir komşu var ablanı oraya götürücem". Numaradan tabii, ormanın ortasında ne komşusu. Ama "Tamam" dedim. Bir şey diyemem tabii. Orman hep ayışığı, enişte m beni orada indirdi. Bir ağaç vardı. Çok büyük kalın bir ağaç. "Burada otur, seni gelip alacağım" dedi.

Ben inanır mıyım? O ormanı gördüm ya tamam, benim kalbim artık çıkacak yerinden. Etrafta yüksek otlar vardı, hemen emekleye emekleye onların arasına karıştım. "Bakayım" dedim "bunlar nereye gidicek". Bir baktım bagajı açtı enişte m, ablamı bagaja koydu. Ben korkudan delirecektim, aynı yere geçtim. Enişte m geldi, koca bir tornavida çıkardı. "Ablan kimle geziyor" dedi bana. Tornavidayı böyle sokunca kan fışkırdı. Ben dedim, bilmiyorum enişte, ablamın nereye gittiğini. Beni götürmüyordu, kendi gidiyordu dedim. "Söyleyeceksin" dedi. Sokuyor çıkarıyor şişi. Enişte m bana ölesiye işkence yaptı orada. Artık kan içinde kaldım.

Bu arada 17-18 yaşında iki genç çocuk varmış etrafta, çobanlık yapıyorlarmış. Fakat sokulamamışlar. Korkmuşlar onlar da ama hep bizi izlemişler. Her şeyi, her şeyi görmüşler a'dan z'ye. Hiç unutmuyorum üstümde mavi bir elbise vardı kıpkırmızı oldu bayrak gibi. Kanlar böyle nasıl fışkırıyor!

Sonunda "Tamam enişte söyleyeceğim" dedim. Artık halim kalmamıştı. Ayaklarımdan, parmaklarımdan akıyor kan. Eniştem bir ses duydu. "Sen burda dur, yerinden sakın kıpırdama" dedi bana. Sonra da arabasına gitti... Ben yine otların arasına süründüm, seyretmeye başladım. Baktım ablama "orospu" diye bağırıyor. "Sadiye tam söyleyecekti senin ne boklar yediğini, duyunca nasıl çıktın bak arabadan" diye bas bas bağırıyor. Baktım ablama tokatlar atıyor. Ben, ben her tarafım hep delik deşik. Kanlar içindeyim. N'apiim kaçtım. Kaçmak ama nasıl? Yürüyemiyorum bile, kanlar içindeyim, ellerime hep dikenler otlar battı. Bayılmışım. Yooo! Bayılmadım. Kaçarken bir kulübe buldum. Bayağı gittim demek. Mısır ayıklıyordu iki tane kadın kapının önünde. Dedim ki beni evinize alır mısınız. Bana sahip çıkmadılar. Herhalde korktular kanlar içinde görünce. Ondan sonra ben gene gittim tabii. Giderken bayılmışım.

KARNIMDAN BİR SÜRÜ İĞNE YAPTILAR

Gözümü açtım ki iki tane genç çocuk. Üstleri başları hep yırtık. Bana su veriyorlar. Böyle yaprağı bardak gibi yapmışlar su veriyorlar bana. Onlardan da korktum. Bana "Gel seni bizim eve götürelim" diyorlar. "Beni" dedim "evinize götürmeyin en yakın jandarma karakoluna götürün". Eskiden karakol yoktu jandarma bakıyordu. "Tamam" dediler, bunlar beni Beykoz jandarmaya götürdüler. Ondan sonra benim dilim tutuldu. Konuşamıyorum tabii. İfade veremedim. O çocuklar ifademi verdi. Beni hastaneye götürdüler. İlk damgayı o zaman yedim. Polis damga vurdu. Fuhuş damgası.

"Tecavüz etmişler" dediler. Oysa enişteminin benim kızlığımla bir işi yoktu. Onun derdi karısıyla. Jandarma doktoru "kızdır" raporu vermesine rağmen fuhuş damgasını yedim yani. Pisi pisine biraz. Ondan sonra bir ay hastanede yattım. O tornavidanın deldiği yerlerden çok mikrop kapmışım ben. Bir de şuurum yerinden oynamış. Halen hastaneyi hatırlayamıyorum.

Karnımdan bir sürü iğne yaptılar.

Hastaneden sonra beni dayıma teslim ettiler. Erkek akraba bana sahip çıksın diye ona verdiler. Dayım çok iyi bir insandı. Sirkeci'deki postanede çalışırdı. 35-40 yaşlarındaydı. Anneannem onun başının etini yerdi. Onda da kalp vardı, altı ay sonra durduk yerde kalpten öldü. O altı ay gayet iyiydi. Dayımın evi anneannemin evinin üstündeydi. Anlattım ya ablamlar da bir sokak ötede. Ama bu arada ablamlar boşanmış, oradan ayrılmışlardı.

Kırıştırdığı adamla değil ama Elazığlı bir şoförle evlendi. Ondan da bir çocuğu oldu ablamın. Çocuğun sakat doğduğunu duydum.

GAZETEYE BENİ TEYZEM VERMİŞ

Bu arada ablam memleketten annemi getirdi. Tabii enişte ceza yiyecek, hiç serbest kalır mı? Enişteni durmadan aradı polis, enişte kaçtı. Ablam tek kaldığı için annemi getirdi biraz da. Ben annemi o zaman tanıdım. Enişte on seneden yargılanıyordu. Annem gelince ablamla beraber aldılar beni ayaklarının altına. Karakoldan çağırıyorlardı da göndermiyorlardı. Annem "Sen ablanın yuvasını mı yıkacaksın, niye şahitlik yapacakmışsın?" diyordu. Enişteni cezaevine girmesini istemiyorlardı. Gazetelerde çıktım ben 13 yaşımda. Gazeteye beni teyzem vermiş. Enişte bana böyle işkence yaptı ya, teyzem de bilmemiş herhalde demiş ablasına, bu eniştesi tecavüz...Teyzem vermiş, fotoğrafımı da vermiş.

Enişte tecavüz etti diye çıktı. Gazete öyle yazmış. Teyzemin anlatmasına göre gazete öyle yazdı. Teyzem de öz teyze değil üvey teyze. Annemin öz kardeşi yok. Yani süt kardeşleri var.

Karakola gittim, Dolapdere'de karakol alıyordu ifademi. Karakolda ifademi verdittirmediler ben gene söyledim polise. Dışarı çıkarıyordu polis annemi, ifademi verdim ama mahkemeye gidemedim. Enişte de ablamı takip etti, ablamı adamla yakaladı, boşandı. Ama çok şükür benden olmadı ya. O yönden rahatım bozulmuyor.

Annem geldi, dayımın yanından aldılar beni ablamla annem. Ablam ev tuttu. Annem köyde bir yeri satıyor, burdan arsa alıyor.

Üveybabam memlekette. Arsa alıyorlar. Büyük ablamla annem aynı yoldan giderler. Ben gene annemin yanında kalıyorum.

Burda annem bir gecekondu yaptı. Çağlıyan'da. Evvela aldılar Mecidiyeköy'de çukulata fabrikasına verdiler.

14 yaşıma geldim. Tam 14 yaşında adet oldum, o zaman genç kızlığımı hatırladım. Kimseye söylemiyorum. Korkuyordum, hepsinden korkuyordum. Çukulata fabrikasında çalışıyorum Mecidiyeköy'de komşumuz da o fabrikada çalışıyor, servis var.

Fabrikanın servisi, hiçbir yerden çıkamıyorum, göz açtırmıyorlar bana. 6 ay olmuştu ben o fabrikaya gireli. Bir baktım evde erkek bir misafir gördüm. Ailemi tanımıyorum ya ben çoğunu, herhalde dedim bir akraba ya ana tarafı ya baba tarafı dedim.

Çağlayan'dayım, annemle o gecekonduda yaşıyorum ben. Gelen misafire hoşgeldin dedim tabii ben. Adam da bembeyaz saçlar, adam 45 yaşında var. Adam 4 kere evlenmiş ayrılmış.

Adamın da o zaman 12 yaşında bir erkek çocuğu var. Ama ben adamı tanımıyorum. Meğerse o gecekonduyu yaptırdı ya bunlar adamın parasını yemişler.

Adamın parasını vermemişler. Beni verecekler tabii. Ablamda kalıyordu annem tabii. Anneannem de sokmuyordu, benim annem çok şerefsizmiş.

Arsa vardı, ev yeni yapılıyordu.

Henüz arsayken bunlar adamdan para alıyorlar bir yandan ev yaptırıyorlar bir yandan benim adıma söz veriyorlar.

O adam da herhalde ablamın gezdiği adam. O beyaz saçlı, öpüştüğünü gördüğüm.

Adamı ben gördüm tabii. Tanımamazlıktan geldim. Anneme soruyorum, bilmemezlikten geliyorum. Kim bu dedim, akrabamız falan mı dedim? Annem dedi ki evet dedi akrabamız dedi. Ben bulaşık yıkamaya gittim öbür tarafa. Bir baktım annemle adam konuşuyor. Kapılar çok yakın, annem diyor ki "sev" diyor, "okşa" diyor "sana alışsın".

Adam, "ya para ya kız" diyor.

Ablamla ikisi adamı yolmuşlar. Adamın da durumu çok iyi çok güzel bir arabası vardı. Annem diyor ki "servis getirmesin sen getir bu kızı, gezdir" diyor. "Sana ısınsın" diyor.

14 yaşındayım ben. Ben bunu duyuyorum tabii ben servisimizi bekliyorum, servis gelir gelmez ilkin ben biniyorum o adamın arabasına binmemek için.

Adam beni görüyor servisten inmiyorum. Şöfere söylüyorum. "Gelirse, beni alırsa vermeyin" diyorum. Tabii şöfer tanımıyor, komşumuz ama tanımıyor. Vermiyordu beni, çok iyi insanlardı.

Bir ara grip oldum, nasıl böyle ateş içindeyim. İşten geldim yatıyorum. Her gün görüyorum bu adamı ben evde.

Annem dışarı çağırdı adam. Kendimi kurtarmak için hep böyle kapı aralarında dinliyordum. Annem diyor ki "göğüslerini tut, öp, sev, fakat kızlığına bir şey yapma" diyor.

Adam geldi benim koynuma girdi mi. Ben yataktan kalktım. Adam elini her tarafıma şey yapıyor. Elliyor.

TENTÜRDİYOT İÇTİM

Gecekondu ya, cam yakın, hemen yataktan kalktım, kaçtım. Komşulara gittim yattım. Dedim böyle böyle dedim. Kağıthane'de jandarma karakoluna gittim şikayet ettim.

İşe gitmedim. Böyle böyle oluyor dedim. Nereye gideyim dedim. Annemi aldırdılar, jiple asker gönderdiler. Annemi çağırdılar.

Erkek kardeşim de parayı çok sever benim. Erkek kardeşim de var tabii. Hepsi bir. Erkek kardeşim içkici serserinin teki. İki yaş aramız. Çocuk tabii. Daha 12 yaşında. Kardeşimin de aklına girdiler.

Jandarma onların büyükleri kim ise annemi bir güzel dövdü. Aldı ayağının altına sanki top oynuyor. Dedi "bu kız daha 14 yaşında sen napıyorsun kadın. Bu kız çalışıyor da" dedi. "Kızım git dedi bir daha yaparlarsa ben senin baban olucam evlatlık alıcam." Beni gönderdiler, annemden söz aldılar. "Bir daha yapmıycan" dediler. Olur mu, bir hafta iyi oldu, tekrar beni aynısını uyguladı.

Bir hafta sonra beni vermek istedikleri adam dövdü. Teslim olmadım ona diye. Adam bana bir tane vurdu, beş parmağın suratımda izi kaldı.

Annem sandalyenin bacağıyla beni dövdü. Bütün kemiklerim şişti. İlla altına yatıcan diyorlar bana.

Ben napiim napiim? Dikiş iğnesi yuttum öliyim diye.

Benim ablam gazete okuyordu bir tane gelin evlenmek iste-

memiş, o benim kafamda yer etmiş, iğne yutmuş ondan sonra iğne kalbinde takılmış ölmüş. Ben de iğne yuttum bile bile. Hâlâ iğne içimde benim. Tabii benimle yaşıyor. Ondan sonra fabrikada çalışamıyorum çukulatada. Hep sancı içindeyim.

Ben bu iğneyi Kurtuluş'ta anneannemin evinde yuttum. Çünkü anneanneme yalvarıyorum "ben razıyım tavan arasında da yatıyım balkonda da yatıyım. Ekmek vermesinler razıyım. Fakat anneanneme" dedim "beni ablama verme". Fakat verdi. İğneyi yuttum doktora gittim.Küçüğüm sigortam da yok. O zaman beni Vakko sigorta yaptı.

Çukulata fabrikasında tentürdiyot içtim. Vakko'da çalışırken iğne yuttum. Çünkü ben ablamda kalmak istemedim, anneannemde kalmak istemedim, ben o kişilerde kalmak istedim.

Vakko'nun müdürü beni evlatlık edinicekti. Bekardı müdür, bir yaşlı annesi vardı. Türk'tü. Beni ne ailelere evlatlık verdiler ne müdüre evlatlık verdiler. Ben artık öliyim dedim, dikiş iğnesini yuttum. Çalışamıyorum, sigortam da yok daha küçüğüm. O Vakko ne yaptı yaptı bana sigorta yaptı.

Nişantaşı'nda Sigorta hastanesinde yattım. Ameliyatımı oldum mideden. Mideden oldum, ordan açtılar. Fakat iğneyi alamamışlar her neyse. Ben hastaneden taburcu oldum.

Ondan sonra aradan birkaç zaman sonra annem geldi şu bu oldu, o adamın koynuna attılar beni. Dövdüler beni, her tarafım şişti. Aldım bir şişe tentürdiyot Mecidiyeköy'de parkta içtim. Eskiden mahalle bekçileri vardı. Görmüş beni, almış Etfal'e götürmüşler. 10 dakka daha gitmesem ölüyormuşum. Ondan sonra midem falan yıkandı. Orda yattım iyi oldum. Hastaneden çıktım, dediler "artık seni o adamın koynuna koymıycaz".

HASTANEDE KOCAYA KAÇTIM

Albümün hastası oldum ben. 3 ay hastanede yattım SSK'da.

Ben bu tentürdiyotu yuttum ya benim gözlerim şişti. Gözlerim hiç görmüyordu. Bu iri gözlerim küçük mercimek gibi oldu. Ellerim, ayaklarım şişti. O tentürdiyotu ben içtiğim ortaya çıktı. Tahlil falan bir şeyler oldu. Sigortaya yatırdılar beni.

Üç ay yattım Nişantaşı'nda. Bir bayan yatıyordu hastanede. Onla arkadaş olduk, karşılıklı yatıyorduk. Onunla arkadaşlık kurduk. Ziyaretçi falan gelmiyor bana. Üç ay kendim yattım orda. Kimseyi kabul etmiyorum. Doktora tembih ettim, bana kimse gelmesin. Doktora böyle anlattım, izah ettim. Dedim ben bunların yüzünden hasta oldum. İntihar ettim, şöyledir böyledir. Soruyorlardı neden ameliyat oldun diye intihar ettim diyordum hep.

Doktorlar da izah ettiler anneme. Annem geldi, o adam geldi hastaneye. Çiçekler getirmişler, pastalar, hiçbirini kabul etmedim. 3 ay kimseyi sokmadım. Hastanede hastaların dikkatini çekti senin neden ziyaretçin yok, kimsen yok mu. Ben de durumları anlattım onlara. Anlatınca seni abime alıyım dedi.

O kadın da bir hastaydı benim gibi. Ya sarılıktı ya da öyle bir şeydi. Dahiliyede yatıyordu çünkü. O da evliydi çocuğu falan vardı. Tamam dedim. Ben kaçacak yer arıyorum, uçan kuşan medet umuyorum. Adres verdi görümcem bana. Annem geldi, erkek kardeşim geldi. İmza atıp beni çıkarıyor bunlar beni hastaneden. O kadın dedi ki gel dedi ateş yapıyım sana.

O bayan bana dereceyi sürdü battaniyeye 39,5 ateşi yaptı. Annem imza vermiş ben çıkmıyım diye. Doktor anneme "bu kızcağızın 39,5 derece ateşi var" dedi.

"Yok, yok ben bakarım ona evde" dedi annem. Bir baktım aşağıda o adam da oturuyor. Beni verecekleri adam. Ben onlara dedim ki "şurdan doktordan imza alıyım" dedim. İki kapı var, iki çıkış. Adres de var elimde.

Adamı hastanede gördüm. Ben onun kocası biliyordum.

Benden 10 yaş büyüktü. 25 yaşında falan. Beğenmek değil ben uçan kuştan imdat bekliyorum. Ona kaçtım.

Fındıklı'da oturuyorlardı. Kızkardeşi bekardı zaten. Fındıklı'da oturuyorlardı. Kardeşi de Şişli'de ilaç fabrikasında çalışıyordu.

O kadın adres verdi. Onlar iki kardeş yaşıyormuş. Onlara gittim.Onlar geliyordu hastaneye. Büyük görümcem zaten haber vermiş telefon açmış. Onlar evdelerdi. Beni aldı Beşiktaş'a götürdü o kaçtığım kocam.

Adı Nihat'tı. Bu büyük görümcemin, hastanedeki görümcemin evine götürdü. Bir hafta sonra, kızlığımı bozdu tabii.

Meğerse onların da aile yaşantıları bozukmuş. Onun da erkek kardeşi esrarkeşti. Fındıklı komiseri onları tanıyordu. Ondan sonra komiser acıdı bana. Dedi ki bir ay içinde bu kızın nikahını yapacaksın yapmazsan seni içeri atarım dedi.

Komserin adı da Nihat'tı. Onların aile durumunu komiser biliyordu. Ben ne bileyim. Komiser acımış bana. Ziyan olmayım diye nikah yapın demiş. Tabii sigorta, nüfus kağıdımı vermiyor annemler.

Sigorta kartlarım var. Benim yaşım iki yaş büyük olduğu için sigorta kartımla tamam, ben nikah oldum. Ondan sonra annemler bana rahatlık vermedi.

Beyoğlu nikah dairesinde nikahlandım. Sevindim tabii. En azından bir sahibim var, evim var dedim, görümcem var. En azından iyi bir aile dedim. 6 ay evli kaldım.

Fındıklı'da oturdum. Aynı evde. Görümcem evlendi sonra. Sonra kocamla başbaşa kaldık.

Kocam yağlıboya yapıyordu. Böyle çocuk oyuncakları, arabaları onları yapıyordu. Yani işi güzeldi. Para da kazanıyordu. Ben de evde oturuyordum. Ev işi yapıyordum. Yemek, çamaşır,

ütü, bunları yapıyordum. Fakat adam eve geliyor, beni kaçırmak istiyorlar, taşındık o evden. Beşiktaş'a taşındık. Bir ev tuttuk.

Kira biraz fazla geldi, ben yine çukulataya girdim, fabrikaya çalışıyorum. Yok. Feriköyü'nde bir sakız fabrikasına girdim. Bir tiyatro artisti var, onun fabrikası, adını unuttum. Onun fabrikasında çalıştım. Eve katkım olsun dedim. Bizi rahat bırakmadılar. O adam bana rahatlık vermedi. Kocam da beni çok seviyordu. Kocam beni mahkemeye verdi.

Boşamak için mahkemeye verdi.Rahatlık vermediler. Nereye gitsem buluyorlardı.

Beni istiyorlar. Ya para ya ben.

Annem bizi ayırmak için büyü yapmış. Beni ayırmak için bu adamdan. Papaz büyüsü yaptı bana. Ben öyle şeye inanmazdım da bir gün hasta oldum evde. Felç gibi oldum, yürüyemiyorum. Sadece bir şeyler yiyiyorum veren olursa. Bayağı hasta oldum. Kocam beni doktorlara çok götürdü. Doktorlar hiçbir şey bulamadı.

Feriköyü'nde de kocamın halası oturuyor. Onlar geldi bana bakmaya, dediler "bunun hocalık işi var". Beni evlerine götürdüler. Beyimin halasının kocası oluyor. Akrabası yani.

Bunlar eve hoca getirdi. Hoca dedi "büyü yapmışlar. O adama vermek için". Büyü de kiliseye gömmüşler. Musevilerin mezarlığına gömmüşler. O hoca okudu üfledi beni, ben iyi oldum. Hemen ayağa kalktım. O büyüyü o hoca çözdü. Dedi ki "İstersen bir büyü yapıp anneni öldüreyim" dedi o hoca. Dedim ki "kör şeytanından bulsun".

Ondan sonra evde huzursuzluk oldu, kocam beni mahkemeye verdi. Mahkemeye gittik, hakim 3 ay sonraya gün attı. Yaz tatiline gelmiş. Karı koca eve geliyoruz, kocam "seni Avrupa'ya göndereyim" dedi, "beni de alırsın". Ben kocamı

seviyordum. Artık onu bir sahibim sanıyordum herhalde.

İyi adamdı. Tabii tanımadığım bir adama gittim ondan sonra sevmeye başladım. Tabii ilgi gösterdi. Bana kim ilgi gösterirse ben onu çok severim.

Sinemaya giderdik. Akşamları yazlık sinemasına gidiyorduk. Eski artistlerin filmleri güzel oluyordu. Mesela Zeki Müren'in, Yılmaz Güney'in filmleri olurdu. Ben vurmalı kırmalı filmleri çok severim. Bir de aile filmleri. Onlara giderdik. Çok filmlere gittim. Fatma Girik, Muhterem Nur, şu bu. Sonra Taksim'e gidiyorduk, yabancı filmlere.

ALMANYA'YA GİDİYORUM

Neyse, "seni Almanya'ya gönderiyim" dedi bana. "İy"i dedim ben. Bilmiyorum Almanya neresi. Yaptı kağıtlarımı. Alman doktorunda muayene olucam tabii.

Konsolosluk Tophane'deydi. Orada muayene oldum. Bütün göz, kulak, içorganlarım temiz çıktı. Midemden kaldım. Dokuz dikiş var midemde. Yoo gidemez, kaput dedi. Yani sakat demek. Ondan sonra kocam beni ameliyat eden doktora gitti, para verdi, sağlam raporu aldı, yalnızca ameliyat oldu diye.

Sirkeci'den yiyecek verdiler. Konserve.Şirket verdi. Atladım trene ver elini Almanya. Yolculuk ne kadar sürdü hatırlamıyorum. Yollarda duruyor, kalıyor tren, pasaportlara damga vuruyorlar.

Tabii trende Türk işçilerle tanıştım, konuştum. Hepsi kadındı. Beraber yedik içtik. Sevinçliydim. Ama nereye gittiğimi bilmiyorum. Almanya neresi?

Tren durdu, tercüman geldi. Almanya'da İştobret'te çalıştım, Kölün'de de. Tercüman geldi beni yani birkaç bayanı aldı lojmana götürdü. Arabasına aldı bizi, lojmana götürdü, sorumluya teslim etti.

Orda banyo yaptık. Ondan sonra yemeğimiz yedik yattık, sabahleyin işe gittik. Ertesi gün saat beşte kalktım ve diğer işçilerle fabrikaya gittim. Gider gitmez kayboldum. Zaten ondan sonraki günlerde de durmadan kayboldum. Çok büyüktü fabrika, Taksim kadar vardı neredeyse.

Mesela meşrubat almaya gidiyordum, dönüşte yolu bir türlü bulamıyordum. Müdürüm soruyordu, "Nerede kaldın Sevgi?". O zaman kocamın soyadını kullanıyordum. Onlar isim kullanmaz, soyadınla çağırırlar seni. "Kayıp oldum" diyordum, gülüyorlardı. Almanca filan bilmiyordum, sonra zaman zaman lojmanda televizyon izleye izleye kendimi eğittim.

Zaten hayatım boyunca bütün eğitimlerim televizyonla oldu. Aynı odada üç kişi kalıyorduk, televizyonumuz vardı. Her gün temizlik yapıyorduk. Mutfağımız da vardı, yemek pişiriyorduk. Patates, makarna... bol bol patates, bol bol makarna yiye yiye ben de patates gibi olmuştum. Bana, "Türkisch, essen nicht gut" yani "Az ye!" diyorlardı. Ben "Günde zwei brot" Brot demek iki tane ekmek demek.

Çalıştığım fabrika çikolata fabrikası olduğundan önlüğümün cebine fıstık, çikolata dolduruyordum. Çok şişmanlamıştım, çok.

İşte bu fabrikada dokuz ay çalıştım. O zamanlar bir sevgilim oldu, bir Alman. Lojmana yakın bir gece kulübünde karşılaşmıştık kendisiyle. Ara sıra oraya takılıyordum, eğlenceyi seviyordum. Türklerle arkadaşlık etmeme kararı almıştım. Türklerden hep zarar gelecekmiş gibi bir his vardı bende.

Veli diye Türk asıllı ama Alman vatandaşı olmuş bir arkadaşım vardı benim, Hans da onun arkadaşıymış. Çok güzel Türkçe biliyordu. Hans beni anlattığım gece kulübünde hep görüyormuş, bir gün yanıma gelerek adımı sordu. Türkçe sordu tabii. Ben şaşırdım, Türk zannettim onu.

"Sen Türk müsün?" dedim ona.

"Ben Türk değil" diye yanıtladı. "Ben Alman".

"Aman sen Türkçe konuşuyorsun" dedim.

"Ben" dedi " Türklerle çok arkadaşlık yaptım".

Trabzonlu bir kızı sevmiş, evleneceklermiş, kızın babası vermemiş. Beni çok beğendiğini falan söyledi. Ben çok güzel bir kızdım o zamanlar tabii. Sevdim Hans'ı. Birlikte gezmeye başladık. Evine gidip geliyorduk, ama bana yakınlaşmaya hiç çalışmamıştı. Ben de bu durumdan çok hoşnuttum. Bizim Türkler hemen ister ya. Yaklaşık 5-6 ay gezdik, elini elime sürmedi. Çok dürüst bir insandı. Ben dinimi değiştirmeyi bile düşündüm.

Bir gün gece on iki de beni lojmana getirdi. Lojmanın sorumlusu geç kaldığım için beni içeri almadı. Git istersen sokakta yat, onu ilgilendirmez. Bizde bir otele gittik ve o gece birlikte olduk.

Ertesi sabah, "Benimle evlenir misin?" diye sordu bana. Ben hemen durumumu anlattım, "Benim kocam var" dedim. "Olsun, burda avukat tutayım sana, boşan" dedi. İş yerime gelip müdürümle bile konuştu. Uzun lafın kısası beni müdürümden istedi.

Müdür beni çağırttı ve "Sevgi, sen evlenmek istiyor musun Hans'la" dedi. "Yoo" dedim, 3ben evlenmem. Benim kocam var". Şerefsizlik etmek istemedim. Keşke evlenseymişim. Kocamla planımıza göre ben Almanya'ya gidince onu yanıma istetecektim, ama onun kalp romatizması çıktı ve gelemedi. Daha onaltı yaşındaydım, nereden bileyim.

Bir zaman sonra kocama bir mektup yazarak her şeyi anlattım. Yazmayı bilmediğimden orada bir arkadaşa yazdırdım yani. Ben dedim burda... "Nasıl olsa sen beni mahkemeye

verdin, üstelik buraya da gelemiyorsun, artık ben boşanacağım" dedim. Kocamdan bir mektup geldi bana; "Kimseyle evlenme, buraya gel" diyordu. Ben nasıl geleyim dedim o da bunun üzerine fabrika müdürüne vermem için bir mektup yazdı. Çalıştığım yerdeki Almanlar beni pek seviyorlardı. Aylık izinlerimde bile Türkiye'ye gitmemem için izin vermiyorlardı. "Gidersen bir daha gelmezsin" diyorlardı. Kennedy öldüğünde galiba altı aylık işçiydim orada. Kocam mektuba çok ağır hasta olduğunu, acele bana ihtiyacı olduğunu yazmış. Bunu bana tercümanımız söyledi.

Sonunda Türkiye'ye döndüm. Evimiz dağılmıştı artık, o yüzden kocamın akrabalarından birinin evinde kaldık iki ay. Hans'ı bilmesine rağmen bana iyi davranıyordu. Çünkü şerefsizdi. Tam iki ay sonra beni mahkemeye verdi. Aynı hakime denk geldik. "Avrupa'ya kaçandan bana hayır gelmez" dedi hakime.

Hakim de bana "Sen Avrupa'ya kaçmışsın?" dedi.

"Hayır efendim" dedim, "nikahlı kadın Avrupaya nasıl tek başına gidebilir, izin kağıdında imzası var" dedim. Hakim on beş gün ara verdi. Herhalde evrakları denetledi, imzasını buldu ki mahkeme tarihinde hakim şahit bile istemedi. "Gel bakayım buraya" dedi kocama. Hiç unutmuyorum bunu. "Sen desene ben bu kadına bakamıyorum. Bir de iftira atıyorsun! Mahkeme masraflarını öde, hemen boşuyorum sizi" dedi. Ona bir sene boyunca kimseyle nikah yapamaz cezası verdi.

SUDAN ÇIKMIŞ BALIĞA DÖNMÜŞTÜM

Almanya'dan boşu boşuna dönmüş, iki ay sonra da kocamdan ayrılmıştım. Kalacak yerim bile yoktu. İnsanın anası babası yoksa bir başına kalır bu dünyada bunu anladım.

Şişli'de buldum kendimi, bir meyhanede. Garsonluk istedim, başla dediler. Okumam yazmam yok, başka ne iş yapayım. Bir kaç gün içinde patronlar asıldı. Akşamları kaldığım otele bir

taksi şoförüyle gidiyordum. Yaşlı başlı bir adamdı. Geç vakitlerde onun arabasıyla gitmek güvenliydi. Bir gün ona dedim ki "Amca, aldığım para otele yetiyor, bir de yol parama. Bir iş bulabilir misin bana?"

Arkadaşlarıyla eğlenmeye gittiği pavyona götürdü beni, Çiçek Pasajı'ndaydı bu pavyon. Pavyoncuyla tanıştırdı beni, adı Adnan. Onlar bana gece elbiseleri aldı, kuaföre götürdü, saçlarımı boyattı. Pavyonun üst katı Adnan'ın eviydi, evinde karısı, çocukları vardı. Ben onlarda kalmaya başladım. Başlarda rahatım, huzurum yerli yerindeydi. Pavyonu öyle bir dolduruyordum ki Adnan "Hiç masaya gitme, dansa kaldırırlarsa kalk, o kadar" diyordu. Çok para kazandı sırtımdan, çok.

Bir ara kocam geldi pavyona. "Gel beraber yaşayalım," dedi ama orada çalışmama ses çıkarmıyor. Yani ben hem orada çalışacağım hem de onunla yaşayacağım.

"Hassiktir," dedim.

Ondan sonra da altı ay sonra öldüğünü duydum zaten. Üzüldüm biraz, sadece üzüldüm. Allah rahmet eylesin ne yapayım.

Sonra beni Asmalımescit'te Ender adında bir adamın randevuevine götürdü Adnan. Orada hizmetçilik yapacağımı söyledi. Gitmek istemeyince kayışla işkence yaptı bana. Esrar içiriyordu bana. Kendime gelemiyordum. Bu randevuevi gayet güzel büyük bir haneydi. Televizyonlu, koltuklu, kanapeli bir ev, her şeyi var.

Adamlar zile basıp içeri geliyorlardı. Ben çok toydum. Çok genç ve gerçekten çok güzeldim. Hoş orada hizmetçilik yapacağım söylenmişti ama ben o kadar aptal değildim ve nereye düştüğümü tam olarak bilmesem de seziyordum.

Bu randevuevindeki ilk gün bir işadamı gelerek arkadan kullanmak istedi beni. Kabul etmeyince parasını geri verdiler.

Gelen erkeklerin avukat ve işadamı olduklarını kısa bir süre sonra anladım. Ve işadamlarından nefret ettim. Çünkü onlar arkadan kullanmayı istiyorlardı. "On bine iş yapar mısın?" diyorlardı. Bu arkadan kullanmak istediklerini ifade ediyordu.

Sırf bundan iğrendiğimden bıraktım o işi. Bıraktım dediğim kaçtım yani. Kaçtım ama nereye. Üç sokak öteden başka nereye gidebilirdim ki. Adnan da kolumdan tuttuğu gibi geri getirdi beni.

Sonra ben Adnan'ın pavyonunda konsümatrislik yapmaya başladım. Adnan kızının gerçek adını uygun gördü bana; Mehtap oldu adım.

Konsümatrislik şu; masalarda erkeklerin yanına oturuyorsun, içki içiriyorsun. Ne kadar çok içirirsen o kadar iyi. Ben sarhoş olmamak için adamların kulağına eğilir bir şeyler fısıldardım ve o sırada bardağımı onunkine boşaltırdım. Gece sabahlara kadar bu halde çalıştıktan sonra üst kata patronun evine çıkıyordum. Yemeğimi orada yediğim, bir kaç saatlik perişan uykumu da onun yatağında aldığımdan para yüzü görmüyordum.

Önceleri çocukların odasında yatıyordum. Daha sonra bu adam bana ciddi ciddi asıldı ve kendi yatağına aldı beni. Karısı da var bu arada. Yani üçümüz beraber yatıyorduk. Sapık bir ilişkiydi bu. Adam ortada yatıp karısının yanında benimle ilişki kuruyordu. Kadının çıtı çıkmıyordu. Benim yanımda da kadınla oluyordu. Kabus gibiydi, ne olduğunu tam olarak yerli yerine oturtamıyordum. Bu bir süre sürdü, sonra ben dayanamayıp kaçtım.

Başka bir pavyonla, Mina Ruj'la anlaştım. Fakat hemen geldi ve beni orda çalıştırmadı. Sonra bir kez daha kaçtım, otobüsle Samsun'a. Arabasıyla geldi ve buldu beni. Beraberinde getirdi. Evinde güzel bir işkence yaptı bana. Odaya kapattı. Sesimi çıkarmıyordum. Zaten çıkarsam kayışı yiyordum. Nikahlı karısı

olacak kadın da aynı evde olmasına rağmen hiç bir şey yapmıyordu. İşte ben bir sene o acıyı çektim. Onlarla beraber her gece aynı yatakta yattım.

18-19 yaşındayım, çiçek gibi ak pak bir genç kız. 20 yaşını doldurmadan kimse genelevinde çalışamaz, ama beni görünce iştahları öyle kabardı ki altı ay vesikasız çalıştırdılar. Esrar mesrar delirmiş gibiydim.

Birileri Adnan'a paralar veriyor, beni Sümbül Yaşar Akarsu adlı genelev patronu ve Manukyan paylaşamıyor, biri diyor ben çalıştıracağım, diğeri diyor ben, yani bir sürü olaylar dönüyor benim dışımda. Manukyan karnesiz çalıştırmak istedi beni, Sümbül Yaşar Akarsu ise (kendisi halen patronumdur) "ben karneli çalıştırırım," dedi.

Onun adamları benim karnemi Bursa'dan aldılar. Bursa'dan, çünkü 20 yaşımı doldurmama üç ay vardı, bu yüzden karne vermediler, yaşı tutmuyor dediler. O zaman Bursa'ya götürdüler, Bursa üç ayı aramadı. Bu arada Bursa'da da altı ay çalıştım.

Karneyi alınca hiç bir şey hissetmedim. Nasıl olsa ben artık batakhaneye düşmüşüm, karne alsam ne olur, almasam ne olur diye düşündüm. Zaten o damgayı ben çok küçükken yemişim, fuhuş damgasını. O zamanlar daha adet bile görmemiştim. Karneyi alın da dedim artık ne olursa olsun bu benim hayatım, kaderim.

Kimseye itiraz etmemeye karar verdim, kimseye zorluk çıkarmamaya. Yapmam, etmem demedim. "Tamam" dedim "kabul ediyorum". Hiç olmazsa hükümetçe yapayım dedim. Bu pavyoncu Adnan hep yanımda bu arada. Uzun lafın kısası bu Adnan pezevenk dedikleri işte. Koruyucu hikayesine dolanıyor akbaba gibi tepende. Pavyonu kapatmıştı o ara. Yeni bir pavyon açmak için paraya ihtiyacı vardı biliyordum, ama beni Diyarbakır genelevine satacağını bilmiyordum.

DİYARBAKIR GENELEVİ

Diyarbakır'dan gelen Suna isimli güzel bir kadın vardı. Ara sıra görüyordum onu. Adnan bu kadının ablası olduğunu ve Diyarbakır'a birlikte gitmemiz gerektiğini söylediğinde aklıma acayip bir şey gelmedi. Çünkü birbirlerine ağbi-abla diye hitap ediyorlardı. Hem artık kime, ne için inanacağımı ben de bilmiyordum. Şuurum yerinde değildi desem yeridir. Suna'nın genelev patronu olabileceğini ben nereden bileyim...

Diyarbakır'a vardığımızda Suna'nın bayağı güzel döşenmiş evine gittik. Kocası da var evde. Hatta çocukları bile vardı. Hiç aklıma gelmez ki. Abla-ağbi bir muhabbet bir muhabbet. Adnan, Bursa'ya karısının, çocuklarının yanına gidip, orada bir hafta kalması gerektiğini, sonra geri gelip beni alacağını söyledi. O ne dese ben yapmak zorundayım gibi bir durumdaydım. İyi dedim. Demek zorundaydım. Daha önce bana neler yaptıklarını anlatmıştım.

Onlar gittikten sonra Suna yanıma gelerek dışarıya çıkmayı önerdi. Yaz mevsimiydi. Diyarbakır'ın sıcağı öyle kavuruyor. Ondan sonra "hadi gel film çektirelim" dedi bana. Film dediği fotoğraf yani, gittik çektirdik. Sonra da karakolda bir akrabama uğrayalım diyerek oraya gittik. Giderken bana söyledi bu kadın "Adnan seni bana sattı, ben Adnan'ın ablası değilim, biz sana öyle bir dümen yaptık" dedi açık açık. Ne yapacağımı bilemeden kendimi karakolda parmak izimi verirken buldum.

Orada çalışmaya başladım. Dedim ya, hayatımı kabullenmiştim. Ama korkunç olaylar yaşamaya başladım. Bir gecede dört kişi geliyordu yanıma. Gelenlerin içkisine patron uyku hapı atıyor. Hangisi ayılırsa onun koynuna giriyorsun. Dayanılacak gibi değil. İçki uyuşturmuyordu artık 90 derece alkollü kolonya içiriyorlardı zorla.

Gece gündüz durmadan çalışıyordum. Bir deri bir kemik kalmıştım. Para da vermiyorlardı, bir yemek bir çay hepsi bu.

Ara sıra polisler geliyordu, ama onlar patronla bacak bacak üstünde muhabbet ediyor, yolunu bulup çekip gidiyorlardı.

Adetli günlerde bile çalıştırıyorlardı. Bacaklarımdan aşağı kan akıyorken çalıştığımı biliyorum. Hastalanıp, ateşlendim. Oradan kaçmanın yollarını aramaya başladım. Bir gece bir subay geldi. Diyarbakır'da asker işte. Gece boyunca kaldı benimle. Subay olduğu için, devlet adamı diye güvenip her şeyi anlattım, kaçmak istediğimi söyledim, bana yardım etmesini istedim.

Şerefsizin tekiymiş meğer. Bedava kalmış benimle. Anlattıklarımı aynen aktarmış patrona. Bunlar beni bodruma indirip zincirle bağlayıp işkence yaptılar. "Sen nasıl kaçmaya kalkışırsın, nasıl anlatırsın" diye bıçakladılar beni. Göğsümde hâlâ bıçak izi vardır. Artık ölmek üzereydim. Bir hafta komada kaldım. Pansuman yaptılar, tedavi ettiler. Altı ay dayandım bunlara. En sonunda kararımı verdim. Orada bir nehir vardı ve benden önce iki kız bu işkencelere dayanamayıp kendilerini bu nehre elele tutuşup atmışlardı. Ben de kendimi atayım bunlar gibi dedim. Ama dışarı çıkamıyordum ki. Tuvalete bile işçileriyle gidiyordum. Ayda bir hamama götürüyorlardı hepsi o.

Bir gün bir müşteri geldi, genç bir çocuk. Ankara Tıp Fakültesinde okuyormuş. Doktor çıkacakmış. Benim perişan halimden kuşkulanıp bana sorular sordu. Her şeyi göze alıp ona da anlattım. "Sen bana iki fotoğraf ver, ben seni kurtaracağım" dedi. Sonra bana ağbisinin de bu genelev mafyasından olduğunu, ama kendisinin bu taraklarda bezi olmadığını, fakat parasının olmadığını söyledi. "Sen bana biraz para ver, iki onluk yap" dedi. Ben de gün gün biriktirdim muşambanın altında.

Oranın halkı çok dürüsttür. Üç kişi gelir, oturur, kahve içer, içlerinden biri vizitesini yapar öbürküler gider. Sana bahşiş bırakırlar. İşte ben o bahşişleri biriktirdim ve o genç çocuğa

verdim. İki de fotoğraf tabii. Bu çocuk Ankara'da annemin ağzından dilekçe yazıyor, yetkili yerlere veriyor, "kızım satılmıştır," diyerekten. Bana söylemişti "sen sabah 7'de kalk hazır bekle, seni almaya gelen olabilir," diye. "Tamam" demiştim.

Bir baktım sabah askerler geldi. Ellerinde tüfeklerle. Aldılar beni Diyarbakır merkeze. Bir girdim odaya emniyet müdürü bacak bacak üstüne atmış, ben hemen kendimi yerlere attım, ayaklarının altını öptüm, "beni kurtarın" dedim.

Hiç unutmuyorum, "kızım seni İstanbul'a göndereceğim, kimin kimsen var mı" dedi. "Sen İstanbul'da yaşamışsın bilirsin artık" dedi.

Hemen patrona telefon açtı, uçak parası getirmesini söyledi. Patron ona borcum olduğunu söylemiş. Müdür telefonda "ne borcu lan, kız aylardır senin yanında, kız da beş kuruş yok" dedi..

Uçak parası hemen geldi. Korumalarla bindirdiler beni uçağa, yoksa patron salar mı? Hatta İstanbul'a varana dek uçakta bile yanımda bir polis eşlik etti bana. O sonra hemen geri döndü.

YUVAYA DÖNÜŞ

O gece otelde kaldım. Ondan sonra uça uça Adnan'ın pavyonuna gelirsin, pavyonun mutfağına dalarsın, bıçağı kaparsın... Salonda da ekip şefi var, Basri. Çok iyi bir abiydi kendisi. Bana çok abilik yapmıştı. O öyle oturuyordu. Neyse kaptığım gibi bıçağı dedim "Çağırın Adnan'ı." Adnan geldi, bir sürü garsonları, bir sürü köpekleri var tabii. Bıçağı sandalyenin üstüne koyup üstüne oturdum. Huylanmasınlar diye. Onun tabancası olduğunu da biliyorum. Ölümü göze aldım. Niye korkayım ki?

Bu alemde ya öleceksin ya öldüreceksin anladım o an!

Bıçağı çıkardım, soktum soktum çıkardım. Hemen koltukaltlarımdan yakaladılar beni, engel oldular. Tabii güçlüydüm ben de, sinirlenince daha da güçlenmiştim. Neresine denk gelirse... Ayaklarına mı gelir, kalbine mi hiç farketmez...

Ayağına gelmiş. Bacağı üç santim kısa oldu. Kaçtım tabii, panik oldum, Basri duydu. Basri abi dedim ben ne yapacağım şimdi? Çok çok iyi bir abiydi bu Basri, bana para verdi, kaçırdı beni. "Hemen arabaya atla git, kaç burdan" dedi.

Bursa'daki Santral Oteli yanmamıştı daha. Gittim, orada kaldım. Basri abinin verdiği para beni bir haftadan fazla geçindirdi. Fakat panikten dışarı çıkamıyorum. "Ne olacak bu benim sonum?" dedim kendime. Sonu yok. "Ben burada ölünceye kadar kalacak değilim ya. Korkmuyorum, teslim olacağım," dedim.

Beyoğlu Emniyet Amirliğine telefon açtım, dedim ki "Adnan Girgin'i ben vurdum." Kaldığım yeri söylemedim, eskiden öyle telefon dinleme falan da yoktu ya nerede olduğumu bilemediler. "Teslim olmak için arıyorum dedim. Nerde olayım, isterseniz bulunduğum yerde teslim olayım, isterseniz oraya geleyim".

Emniyet müdürü "tamam kızım, gel teslim ol" dedi. Geldim Beyoğlu'na teslim oldum. Bu sırada o ilkyardımda yatıyor. Adnan benden şikayetçi olmamış o ana kadar. İntikam alacak ya. Bıçakda benim parmak izim çıktı. Mahkemeye çıktım, mahkeme serbest bıraktı. "Dışardan görülecek senin mahkemen" dediler. Ben bu sefer huylandım. Amme davası açıldı sonra. Bir baktım bir kağıt geldi, Tarlabaşı'nda kaldığım otele. "Sadiye Kandemir mahkemeye gel!"

"Eyvah ben içeriye gireceğim galiba," dedim. Sümbül Yaşar Akarsu'ya gitmekten başka bir yol kalmamıştı. Orada çalışmak istediğimi söyledim. O da bana "otele ne kadar veriyorsun, gel içerde kal" dedi. Orada kalmaya başladım.

Bu arada mahkemeye de çıktım tabii. Bu olay da şöyle oldu. Korkuyordum ben, korkuyordum ama parasızlıktan, kimsesizlikten korkuyordum. Bir avukat tutacak param bile yoktu. Genelevde Kadir isminde Sivaslı bir çaycı vardı. Meğer beni seviyormuş. Bana dedi ki, "sana bir avukat tutayım". Birlikte Kadıköy'e gittik. Korhan bey onun abisinin okul arkadaşıymış. Bu Kadir de liseyi bitirmiş bir kişi. Biraz maddi durumu zayıflayınca orada çaycılık yapmaya başlamış. "Daha yeni mezun bir avukat, diplomasını alalı on beş gün oldu" dedi. Allah bin kere razı olsun. Korhan bey aldı davamı. Gitti araştırdı, "Mehtap beş sene içeri giriyorsun, amme bırakmıyor" dedi. Bunlara rağmen Korhan bey söz verdi, "seni içeri sokmayacağım" dedi. "İlk davam... Eğer sen içeri girersen ben avukatlık yapmayacağım" dedi. Güvendim ona. A'dan z'ye ne varsa anlattım.

Korhan bey bana "biraz göz önünde bulunma, mahkemeye ben gireceğim, sen işyerinden izin al" dedi. Nereden, kimden izin alacağım. Yine işyerine gittim ben. O şerefsiz Adnan adresimi vermiş mahkemeye. Polis geldi beni işyerimden aldı. Fakat polis hırsızlıktan arandığımı söyledi bana. Önce ne olduğunu anlamadım. Sonra öğrendim ki bu şerefsiz beni karısının mantosunu çalmakla suçlamış. Aynı evde kaldığımız zamanlarda karısıyla kıyafetlerimizi paylaşırdık. O benim elbiselerimi giyerdi, ben de onunkileri.

Ben karakolda nezarette kaldım. Kış, kar, nasıl kar yağıyor dışarıda. Ben komisere her şeyi anlattım. "Eskiden ben bunların evinde kalıyordum, sonra bana puştluk yaptı, ben de onu yaraladım, şimdi de intikam için iftira atıyor" dedim. Polislerden allah razı olsun, sobanın yanında tuttular beni. Kimse de kötü gözle bakmadı. Simit çay ikram ettiler.

Sabah hırsızlık masasına çıktım. "Ben yapmadım efendim" dedim. "Ben pavyonda çalışıyordum, benim bir paltom yok mudur da ben onun paltosunu çalayım" dedim. Komiser, "ben

bunu tespit edeceğim" dedi.

Ben size bir şey söyleyeyim mi, orospunun sahibi vardır da hırsızın yoktur. Orospuluk bana hiç dokunmadı da o hırsızlıkla suçlanmam bana çok koydu. Zaten aynı palto o günlerde üzerimdeydi. Beyoğlu emniyeti o mantoyu üzerimden çekip alınca her şeye lanet okudum. Ondan sonra hırsızlık mahkemesi cürmü meşut mahkeme oldu. Mahkemeye gitmeden Korhan Beye telefon açmıştım. Hemen geldi Sirkeciye. Mahkemeye beraber çıktık. Korhan Beyin aklına Diyarbakır geldi, oradan bir şahit istedi, tespit için, bu manto bunundur diye. Allah var yukarıda, Korhan bey güzelce anlattı, "bu kadın Diyarbakır'a satılmıştır, oradan da kaçmıştır, bütün bu olanlar bu yüzden, dedi". Sonunda suçsuz olduğum anlaşıldı. Diğer amme davasından da beraat ettim ben. Bu iki davayı kazandıktan sonra hakim mantomu bana geri verdi. Kendi emeğimle kazandığım, kürklü yakalı o güzelim mantomu geri almadım. Korhan bey bilir.

Bu Adnan pezevengi sonra Kıbrıs'a taşındı. Orada da pavyon açtığını duydum. Sonunda kalpten paket oldu. Yani geberdi.

KÖTÜ GÜN DOSTLARI

Hayatım boyunca kimseye aşık olmadım. Bana aşık olanlar çok oldu. İşte anlattığım bu çaycı Kadir beni çok sevdi. Onunla arkadaşlık da yaptım. Daha askere gitmemişti o zamanlar. Sonra askerden gelince bir daha görüşmedik, birisiyle evlendiğini işittim.

Aslında benimle evlenmeyi çok istedi ama malum ailesi karşı çıktı. Kim oğlunun bir orospuyla evlenmesini ister. Yedi sene arkadaşlık ettik. Bir ev aldı bana Kadıköy'de. Yani tüm parayı o vermedi. Benim kazancımla aldık, o bana destek oldu. Sonra ben o evi satıp beyin ameliyatı oldum. O da başkasıyla evlendi. Ne yapayım. Ailesinden kopmasını istemedim.

Kadıköy'de sekiz sene oturdum ben. Ziverbey'de. Mahallede kültürlü insanlar oturuyordu. Kimse kötü gözle bakmıyordu. Komşuluk ediyordum bir kaçıyla. Yalnız oturduğum apartmandaki kapıcı görmüş işyerimde, koşup yetiştirmiş yöneticiye, o da imza toplamış demiş çıksın. Beni apartmandan çıkarmaya çalıştı bir süre.

Bunu da Korhan Bey ele aldı. Mahkemeye çıktık. Hakim "hayat kadını olabilir, kimse karışamaz, eşi dostu da olur, arkadaşı da" dedi. Benim ambaplık ettiklerim de beni desteklediler. Ötekilere de susmak düştü.

Ben Sümbül Yaşar Akarsu'nun evinde tam 32 senedir çalışıyorum. Bu S.Y.A.'nun adamları çok şerefsizdir. Çalış, çalış para yok. Bir boğaz tokluğu o kadar. Her gün beş milyon su parası alırlar bizden. Bir gün "Ya dedim bizim hakkımızı arayan hiç kimse yok mu?" Tahsilli arkadaşlarıma soruyorum, hiç kimse bir şey bilmiyor. Oradakilerin çoğu liseyi bitirmiş. Ayrıca müşterilerimin profili de çok geniştir, oraya gazetecisi gelir, maliyecisi, avukatı, doktoru, her kesimden insan gelir yani. Bunlara soruyordum "Neden sosyal haklarımız yok?" diye. Sosyal sigortadan birisi gelse bizi görüştürmüyorlardı bile.

Üstelik okumam yazmam yok, televizyon tek kanal, basın yok Türkiye'de. En sonunda basın çıktı, kanallar çoğaldı, kanallara hep çok dikkat ettim, insan hakları çıktı, dedim herhalde bize de insan hakkı vardır. Korhan beyi aradım. "Biz de o kapsama giriyor muyuz, ben bir insan olduğumu biliyorum ama diğer insanlar hatırlamıyor bizim insan olduğumuzu" dedim.

Korhan bey "Bana üç ay ver, yasayı inceleyeyim" dedi. "Ama" dedi "davanı açacaksın".

"Tamam" dedim "Korhan bey ben bir şeye karar verdim mi, tamam dedim mi tamam dır o iş evelallah, geri dönmem" Üç ay sonra Korhan bey telefon açtı.

"Mehtap biz arı kovanını ayıklayacağız" dedi. Bunların mafya olduğunu, başlayacağımız işin bal tutan parmakların sahiplerini rahatsız edeceğini söyledi.

"Korhan bey ben korkmuyorum dedim, o da "ben de" dedi. Korhan bey yürekli adamdır. İlk mahkeme kağıdı geldi kısa bir süre sonra. Tespit davası, yani ne kadar zamandır orada çalıştığımı öğrenmek istiyor hakim.

Patronumun yeğeni aradı, kendisi değil, "Sen şerefsiz, teyzemi mahkemeye vermişsin" dedi bana. "Senin için devlete bin lira verdirtmeyeceğim. Bütün işçi bayanları mahkemeye doldurup, senin bir aylık işçi olduğuna dair şahit tutacağım" dedi bana. "Seni gelip parçalayacağım" dedi.

"Korkmuyorum" dedim. "Gel parçala. Ben buraya senin evine ilk adımımı attığım gün zaten ölmüşüm, benim organlarımı aldın, bedenimi aldın ama ruhumu alamayacaksın" dedim.

"Bedenimden yıllarca para kazandın. Artık o zevki sana tattırmayacağım. Biz seninle top sahasında top oynuyoruz, ortada da davayı yöneten hakim var" dedim, "kim iyi oynarsa o kazansın" dedim. "Senin paran var, benim de Allahım," dedim.

Ben böyle meydan okuyunca "gel konuşalım, anlaşalım" dedi bu. "Tamam" dedim. "Ver benim hakkımı" dedim.

Bu sefer sinirlendi. "Sen kimsin ulaaan, yaşatmayacağım seni dedi. 200 milyona seni öldürteceğim," dedi. Ben de "senin köpeklerinden korkmuyorum" dedim. O anda ben de çok sinirlendim. İki gün sonra eve doğru yürürken ışıklardan karşıya geçecektim ki baktım hususi bir araba üzerime geliyor. (Karaköy'de)

Işıkları dinlemeden vurdu bana. Işıkların direğine sarıldım. Sağ tarafım anında simsiyah oldu. Kendimi sürüye sürüye,

topallaya topallaya eve götürdüm.

O gece eve telefon geldi. "Nasıl oldun araba üstünden geçince?" dedi. Anladım bunlar benim gözümü korkutmak istiyorlar. Ben daha da güçlendim. Korkuyu morkuyu unuttum. İnat ettim. Zaten çok inatçı birisiydim, daha da hırslandım. Ölümü göze aldım. "Bir arabayla geçtin korkmuyorum, yarın işe gidiyorum çalışmaya" dedim. Telefon yüzüme küfürlerle kapandı.

PİLAVDAN DÖNENİN KAŞIĞI KIRILSIN

Bir kaç gün sonra işten çıktım. Minibüs durağına doğru ilerlerken yine hususi bir arabadan göbekli dört adam indi. Haram yemekten şişmiş göbekleri. Bıçağı boğazıma dayayıp; "bu mahkeme işini kapatacaksın" dediler.

"Hayır" dedim, "daha çok yollar açacağım. Kardeşim ben hakkımı arıyorum. Ben olmasam sen nerden ekmek yiyeceksin, bizim yüzümüzden siz ekmek yiyorsunuz, ölümden korkmuyorum, bu mahkeme yüzünden ölürsem de ölürüm, ancak canımı alırsanız bu mahkeme işi biter" dedim. "Lanet olsun" dediler, çekip gittiler.

Kendi kendime, pilavdan dönenin kaşığı kırılsın, dedim. Korhan beye basınla ilişki kurmak istediğimi söylediğimde "Mehtap dava bitsin öyle çıkarız televizyona" demişti. Ben dayanamadım adliyede bir başka dava için toplanmış basın mensuplarını görünce aralarına karıştım. Galiba bir destek mahkemesi falandı. Herkes birisini alkışlıyordu. Ben de aralarına karışıp alkışlamaya başladım. Basından birisine kendimi tanıttım. "Sen de mi bu işin içindesin?" dedi bana, "yok" dedim, "ne iş yapıyorsun?" dediler, "genelevde çalışıyorum" dedim, telefon numaramı verdim, ayaküstü derdimi anlatmaya çalıştım.

Mahkeme zamanlarından tanıdığım Korhan Bey'in

yardımcısı avukat Filiz'e de (Koçak) anlattım olanları. Filiz hemen Cumhuriyet gazetesine haber verdi. Filiz'in bürosunda görüştük gazetecilerle. Hamdi Kurt'da yardımcı oldu bana. Benimle röportaj yaptı. Böylece basına yansıdı bu emeklilik hakkımın peşine düşmem. Daha bir cesaretlendim, bu arada tehdit telefonları gırla gitsin. Mesela telefon açıyor "çık kapıya seni bekliyoruz" diyorlardı. Kapıları açıyordum sonuna kadar, korkmuyorum, bakıyorum kimse yok. Anlıyorum ki bunlar beni çıldırtmaya çalışıyorlar. Daha da cesaret geliyor bana.

Bu arada açtığımız tespit davası sürüyor, hakim bir kanıt arıyor Sosyal Sigortalar Kurumu kayıtlarından. Daha doğrusu Filiz ve ben arıyoruz. Hafta sekiz, gün dokuz biz Cağaloğlu SSK'dayız. En sonunda Filiz ordakilere "Mehtap hanım bu konuyu Uğur Dündar'a anlatacak" dedi sigortacılara. Sigortacı bu sefer dosyayı fırlattı attı masaya. "Ya öldürürse patronların seni" dedi, "sana ne, ben göze aldım" dedim.

Sonra birden sendika çıktı ortaya. O zamana kadar sendika yok. Muzaffer bey diye birisi benimle ilgilenmeye başladı. O da durumu başından beri inceledi. "Mehtap" dedi "Osman (patronumun yeğeni) sigortalara, belediyeye, senin anlayacağın gereken her yere belgeleri saklamaları için para dağıtmış".

Neyse o dosya elimize ulaştıktan sonra sıra iki şahit bulmaya geldi. On yıllık bir arkadaşım "ben senin on yıldır burada çalıştığına şahitlik yaparım" dedi. Fakat ikinci şahit yok ortada. En sonunda baktım çıkış yolu yok, bir karar aldım. Genelevin bir günlük, bir senelik defteri vardır. Senede bir ahlak polisinin kontrolüne gider o defter. Baskınlarda polis o defteri arar. Bütün kızların erkeklerin orada resimleri vardır. İşte onu çaldım ben, ama bu defteri çalabilmek için bir seneye yakın genelevde yattım ben, yani haftada sadece bir gün evime gidebildim. Anında Korhan Bey'i aradım. Kadıköy'de buluştuk, gereken yaprakların fotokopisini çektirdik. Noterde de onaylattık. Noter beni tutuklatmak istedi. Çünkü o defter polisin, işçi alamaz

eline, ancak işveren alabilir. Yasalara göre yasaktır. Korhan Bey noterle konuştu, hallettiler kendi aralarında.

Bir hafta sonra mahkemeye çıktık. O fotokopilerin hepsini hakime sunduk. Basında girdi mahkemeye. Hakim bana emeklilik hakkımı uygun gördü. "Bir hayat kadını da emekli olur!" dedi. 28 senelik girişim olduğu ve çıkışım olmadığı tespit edildi. Hiç çıkış yapmamışım. Fakat 28 senemi kabul etmedi yasalar. 10 senemi yedi. 17 senem geçerli oldu.

Ben de
Devleti insan bilmiştim

1942 doğumluyum 55 yaşındayım ama iki yaş büyük yazdırmışlar beni nüfusa. Çocukluğum çok ilginç. 3 yaşında babam ölmüş. Annem evlatlık vermiş beni. 5 yaşında geldim İstanbul'a. 13 yaşında Kurtuluş'ta Vakko'da çalıştım, temizlik yaptım. Okumam yazmam yok benim, bu yüzden çok işsiz kaldım. Sonra evlendim, Almanya'ya gittim işçi olarak, altı ay sonra kocamı da yanıma almak için geri döndüm. Ailesi beni hiç sevmedi ama kocam çok sevdi. Tam Almanya'ya gidecektik ki hastalanıp öldü kocam. Sonra yalnız kaldım...

20 yaşında düştüm bu hayata, pardon yalan söylemeyeyim, 20 yaşıma 3 ay vardı. Bursa'dan çalışma karnemi aldım. 22 yıldır Sümbül Hanım'ın evinde çalışıyorum. Düzen çok önemli benim için her konuda istikrarlıyımdır. 20 yıldır da aynı evde oturuyorum. Düzenimi yürütüyorum. Benim bambaşka bir düzenim vardır. Bir fabrikada bir işçi bile o kadar yıl çalışmıyor.

Yalnız bir kere gençliğimde bir adam beni kandırıp götürdü Diyarbakır'a. İnanmıştım ona. Neyse beni orada bir geneleve sattı. Bana orada içki içmek yasak olduğu için kolonya içirttiler tam bir yıl boyunca. Sonra midemden ameliyat oldum. Kaçtım o genelevden. Bir gün İstanbul'da bir pavyonda, beni kandırıp götüren adama rastladım. Bıçakladım ayağından. Neyse...

Genelevde günde 10 milyon lira kazanıyorum, bana 4 milyon kalıyor. 1 milyon işçi parası, 500 bin su parası kesiliyor, yol parası hesap edin. Bir de hasta oluyorsun, doktora gidiyorsun. Yürüyerek gitmiyorsun ya. Düşündüm bir eşek gibi git gel.

İşimden çıktığım zaman doğru eve giderim. Televizyonu çok severim, en çok da haberleri izlerim. Bir gün haberleri izlerken "İnsan hakları" deniliyordu. Düşündüm, ben de insanım benimde hakkım var dedim.

Avukatıma telefon açtım. "TV'de insan hakları var, ben nasıl faydalanabilirim?" diye sordum. Avukatım 'bir araştırayım' dedi ve sigortam için dava açtı patrona.

İnsan hakları vardı ama Türkiye uygulamıyormuş onu anladım. Mahkeme açtım, çok baskı yaptılar, tehditler aldım. Evimde rahat bırakmadılar. Adamlar bana bıçak çekti, fakat korkmadım. Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın dedim ve davayı kazandım. Ama iş arkadaşlarım benimle konuşmadı.

Sabah işe gidiyorum 'hayırlı işler' diliyorum her zamanki gibi. Ben çok nazik davranırım arkadaşlarıma. Ama kimsede ses yoktu, kimse konuşmuyordu benimle. Ben de sessiz girip sessiz çıkmaya başladım. Arkadaşlık çok önemli aynı salonu paylaşıyorsun. Davranışlarına çok üzüldüm, çok gözyaşı döktüm ama mücadelemi bırakmadım. Bırakmadım bırakmasına ama 30 yıllık emeğimin sonunda allem edip kallem edip beni 20 milyondan emekli gösterdiler.

Ben bunu kabul etmiyorum. Ben nasıl yaşarım 20 milyonla?

Kiram o kadar yalnızca. Gerekirse Avrupa'ya kadar gideceğim. Patrona dedim ki "bana verdiğin üç kuruşu ben dışarıda toplarım. Ben, her sağlık testini geçerim, sana yıllardır sağlıklı hizmet verdim hakkımı alacağım" dedim.

Beni en düşük basamaktan emekli edeceğini söyledi, devlette onunla bir olup dediğini yaptı. Ben devlete kızıyorum? Ben devletin beni destekleyeceğini sanmıştım. Hakkımı istiyorum. Herşeyi göze almışım ben. Devlet bir paçavra gibi attı beni. Sahipsiz köpek olur ya, ben öyleyim. Devletin yanında ben bir hiçim.

Ben de bu memleketin yavrusuyum. Ne bileyim ben devleti insan bilmiştim. Bir de kayıtlıyım DYP'ye. 1989'da üye oldum. Neden mi Doğru Yol Partisi? Ben Doğru Yol'u çok severim. Derler ya Doğru Yol'dan git, ben de o yüzden doğru yolu seçtim. Ne bileyim işte, Çiller de bir kadın dedim, gurur duydum. Başbakan olduğu için. Şimdi nefret ediyorum onlardan da, onların doğru yolundan da. Devlet benim hakkımı verecek, ya da beni sürgün edecek, yabancı memlekete.

Susurluk mu? Ortaya daha evvel çıksaydı iyi olurdu. Zaten bu çetelerin yüzünden ben hakkımı alamıyorum.

Devlet benim hakkımı savunmazsa ne diye devlet oluyor. Benim hakkımı vermediler bunu bütün dünya biliyor. Herkese anlatıyorum, geneleve Amerikalısı da geliyor, İngilizi de, hepsi biliyor. Madem insan hakları var.

Korkmuyorum. Ben sabırlı bir insanım, her sağlık testim iyi, baksınlar karneme. Karaköy'ün karakolunu bilmem ben. Ben bedenimi sattım, ekmek parasına ruhumu sattım. Susurluk gibi çetelikte yapmadım. Çetelerden korkmuyorum ben.

Ben hep kendimi bilerek hareket ettim. Korkarak yaşamaktansa cesur olarak ölmek isterim. Ben kendimle gurur duyuyorum. Devlete ben vergimi veriyorum.

Cumhurbaşkanı gidiyor, genelev patronuna ödül veriyor. Asıl biz hakediyoruz ödülü. Bak bunu iyi sordun. Kimseye oy vermeyeceğim artık. Şimdiye kadar verdiklerime üzülüyorum. Seçim günü sandık başına gitmeyeceğim. Ne yapacağım biliyor musunuz ? Evde oturacağım, televizyonumu açacağım, sonra bir çay yapacağım. Oturacağım karşısına oohh çayımı yudumlayacağım. Oy da vermeyeceğim. Çünkü bu devlet çok şeyi hakediyor.

Televizyon deyince, eskiden pek kanal yoktu. Ben bütün kanalları izlerim. Hep insan hakları üzerinde durdum. Filmleri çok severim, Türk filmlerini severim, Türk filmini beceremiyorlar. Başından belli oluyor sonunun ne olacağı, o yönden sevmiyorum. Yabancı filmleri çok seviyorum. Türk filmleri gibi yapmacık değil.

Türk fimleri hayalci, genelevden kadınları kurtaran erkekler falan. Gülüp geçiyorum bunlara. Bir kilo et parasına zaten bütün hayallerim yıkıldı. Ben hayal kuramıyorum.

Sözleşme falan genelevde yok. Zorla kimse kimseyi bir yerde tutmaz. Allah'ı var benim patronumun bu konuda iyidir. Küçük kız, evli kadın çalıştırmaz. Yaşı uyarsa devlet vesikasını vermişse çalıştırır.

Hükümet vesika veriyor vermesine de sonra patronla bir olup benim gibi 20 milyona emekli ediyorlar kadınları.

Bir yerde namusta koruyoruz biz. Biz olmasak toplumun hali ne olur? Gene de bize "orospu" diyorlar. Ben utanmıyorum hiç bir zamanda utanmadlm. Doğayı çok severim, yeşilliği severim. Erkek olmayan bir memlekete gidip orada yaşamak isterdim.

BANK

Zorunlu muayeneye bağış veremem

Okuma yazma bilmeyen bir vatandaş ve genel kadın olarak, belediye hizmetlerini, kulaktan dolma, yol yapan, çöp toplayan, temizlik ve sağlık hizmeti veren bir kuruluş olduğunu duyuyordum.

30 yıllık genel kadınlığımda haftada iki gün gittiğim Zührevi Hastalıklar Hastanesi'nde senede dört defa kan veriyorum, senede bir defa da akciğer filmi çektiriyorum. Çektirmek zorundayım. Ben bunu yaparken devletin halkın sağlığını düşünerek, bizi bu muayenelere mecbur bıraktığını düşünüyordum. Tabii bizi düşünerek değil.

Uzun yıllar çalışmamın karşılığı olarak, verdiğim hukuk mücadelesinden sigortalı olarak emekli olmaya hak kazandım. Halen çalışmaktayım şu anda sigorta primlerim yatıyor. Sigortalı olduğum halde kan muayene parasını ben ödüyorum. Halkın sağlığını düşünen devlet benden 3 milyon lira kan

parası alıyor. İki defa gittiğim muayenelerde ayda sekiz yüz bin lira alınıyor. Ben bu parayı vermeye mecbur değilim. Belediyenin kan parası ve muayene parası kanunsuz olarak bizden tahsil edilemez.

Bize bağış makbuzu kesiyorlar. "İstanbul İnsanına ve Kentine Hizmet Vakfı" adı altında. Bağış benim bildiğim zorla alınmaz gönülden verilir. Bizi pislik içinde yaşatan, sağlıksız evlerde çalıştıran belediyeye, hiç bir zaman gönülden bağış verememe. Madem sigortalıyız, prim ödüyoruz, kan parasını da sigortadan alsınlar.

Belediye bize ne türlü hizmet verdiğini açıklasın. Senede kişi başına 25 milyonu bulan bu parayı bizden alamaz İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı.

Zaten partilerinin görüşü genelevlerin kapatılması yönünde olduğu için bizi zorluyor. Genelev kadınlarına hemen iş bulacağını vaadeden, fakat yalandan öteye gitmeyen palavracının biri belediye başkanı.

Bana bütün gazete ve medyanın yanında iş sözü veren, tutmayan, bizi insan olarak görmeyen bir partinin temsilcisi.

Kendilerince fuhuş yuvalarını kapatıp düzene gireceğini sanıyorlar. Daha önce İstanbul'da bir polis amiri Şirinevler'deki evi kapatmıştı. Sonra, telefonlu kadınlar icat oldu. Yüzlerce kadın İstanbul'da evlere dağıldı. Denetimsiz çalışmaya başladı. Onlar bunu görmüyor, rüşvetin Türkiye'yi sardığı bir dönemde.

Rus ve Romen kadınların sağlıksız bir şekilde çalıştığını emniyet ve Belediye görmüyor mu? Görüyor ama bordro mahkumları gibi ellerinin altında görüyorlar.

Ben bundan sonra bu makbuzu kabul etmiyorum. Toplanan bu paraların yine genel kadın hizmetinde bir vakfın emrine verilmesini talep ediyorum.

Bizler istemediğimiz, bilmeden cahillikten düştüğümüz, bu hayattan kurtulurken (yaşlandığımız için) dünyanın en ağır işçisi olan bizlerin, sosyal güvenliğimizin, hayatımızın, son dönemlerinde olsun insanca yaşayabilmemizi temin etmek, devletin ve bulunduğumuz yerel belediyelerin vazifesidir.

Bizden bağış adı altında aldıkları paraları Can Can denilen hastanenin bir televizyon kuruluşunun çektiği pis manzaraları kapatmak için kullanmasınlar. Kendi paralarıyla yapsınlar temizliklerini.

Vesikalı olan bizler normal bütün muayenelerimizi yapıyoruz. Bu hastanede yatmıyoruz. Bir an evvel genel kadınlarla ilgili bu vakfın kurulmasını dünyadaki emsalleri seviyesine gelmesi temennisiyle.

Açık ve aleni çalışıyoruz

Son günlerde çok konuşulan, televizyonlarda her gün haberlerde anlatılan "irtica tehlikesi var!" lafı için bir milletvekilinin söylediği kelime tartışma açtı: "Pezevenkler" lafı.

Ben hayat kadını olduğum için bu kelime bana yabancı gelmedi, ama halkımızın tepkisini çekti. Pezevenk, kadınları tuzağa düşürüp başkalarına satandır. O zaman sadece kadınları değil halkı kandırıp, seçim zamanı vaatleriyle insanları tuzağa düşürüp, oy alıp, meclise gidip vaatlerini tutmayanda pezevenktir.

Bu kelimeyi daha da başkaları için söyleyebiliriz. Eğer ben milletvekili olup kandırmasaydım bu laftanda alınmazdım.

55 senelik hayatımda her türlü insan tanıdım bize onun için hayat kadını diyorlar. Biz fahişe değiliz. Açık alenen genelevlerde devletin izniyle çalışıyoruz. Vesikalı çalışıyoruz.

Bir Belediye Başkanı davul zurna ile kurban kesiyorsa, biz

devletin eli ile vücudumuzu etimizi satarak geçimimizi temin ediyoruz. O yönetim ki bizi davul zurnayla bataklığa attıktan sonra hiç ilgilenmeyen, ama para için vergi rekortmeni Matild Manukyan'a plaket veren...

Emekçi çalışan bizlerle hiçbir zaman ilgilenmeyen devlet, kurbanın ne için kesildiğini bilmesi lazım orada çalışanlar zaten kurban, yazık boşuna hayvanın kanını akıtmasınlar.

Hiç sevmediğim tasvip etmediğim Şevki Yılmaz'ın "pezevenk" lafını doğru buluyorum. O sayın Belediye Başkanı daha sonra hiç o kadınların sorunlarıyla ilgilendi mi ? Bizim İstanbul Belediye Başkanı benimle nasıl ilgilenip kandırdıysa. (medyanın önünde) Ben de Şevki Yılmaz gibi mi konuşayım!!!

30 senenin karşılığında beni asgari ücretten emekli eden devlet benim sırtımdan senelerce para almadı mı ?

Kendilerine gelince hep birlikte hareket eden meclis nasıl bütün siyasi ayrılıklarını unutup biraraya gelip maaşlarına ve kıyak emeklilik yasasını çıkartıyorlarsa bizim içinde kıyak emeklilik çıkarsınlar. 20 milyon maaşla bizi kandırmasınlar, güzel laflarla, ninnilerle, şarkılarla, bizi uyutup aldatmasınlar. O zaman kandırıp tuzağa düşürenlere pezevenk deniliyorsa. Bunlara ne demeli, soruyorum.

Ben artık hiç kimseden korkmuyorum, dokunulmazlığı olan bu şahıslar ellerini vicdanlarına koyup düşünsünler.

Satırlarıma son verirken polisimize hakaret eden, bizim için de "fahişeler intihar eder" diyen Sevda Demirel hanım kendisine baksın. Biz hayat kadınıyız AÇIK VE ALENİ çalışıyoruz. Sizin gibileri meşhur yapan medya. Sizin gizli gizli çalıştığınızı biliriz, sık sık da İNTİHAR haberleriniz çıkar televizyonda. Söylediği bu kelime için bizden özür dilemeli.

YETER ARTIK SUSMAYACAĞIM

Tam otuz yıldır hayat kadınlarının sorunlarıyla ilgilenen bir hükümet görmedim. Sanki bizi başka bir gezegenden gelmiş yabancı varlık gibi gören hükümetler...

Toplum içerisinde, annesiyle babasıyla büyüyen her insan gibi bizim de bir 'aile'den geldiğimizi göremeyip, sanki vebalı gibi görmezden geliyorlar.

İnsan düşmeye dursun, bir tekmede devletten gelir. Maalesef devlet bize vesikayı verir, sırtımızdan vergi alır, patronlara madalya, bize de fahişe damgası vurur.

Ben okuma yazması olmayan, cahillikten, çeşitli nedenlerden bu damgayı otuz yıl taşıyan, sonunda hakkımı arayıp Türkiye'nin ilk emekli genelev kadını oldum. Emeklilik hakkımı alana kadar bir sürü tehdit ve bıçaklamaya kadar varan eziyetler çektim. Ama yılmadım, hakkımı söke söke aldım, ama ne alma, devlet beni herhalde bulaşıkçı veya kapıcı sandı.

Asgari ücretten emekli yaptı.

Bizim sırtımızdan vergi rekortmenleri çıktı. Etimizi, vücudumuzu, benliğimizi, hayatımızı körelttiğimiz bu dünyanın en eski mesleği asgari ücretten emekli oldu.

Duyarsız bir toplum haline gelen Türkiye insanlarına, devletine sesleniyorum. Artık yeter! Bu kadar hissiz duyarsız olmayın. Biz hayat kadınlarının da toplumun her kesiminden, bir çok normal aileden çıkabileceğini düşünsünler. Ateş düştüğü yeri yakar yahut her koyun kendi bacağından asılır demesinler, o koyun kendi bacağından asılır ama zamanla kokar, herkesi etkiler, rahatsız eder.

Artık yeter, gizli fuhuş yapanlara o kadar ihtimam gösteren medya bizim de sorunlarımızla ilgilensin. Devletin üst kadrodaki bir yöneticisinin televizyonda gizli fuhuş yapan ve yakalanan kişiyi aklamaya çalıştığını milyonların önünde gördük. O yönetici bir de gelsin devlet eliyle fuhuş yapılan genelevleri gezsin, sağlık sorunlarıyla ilgilensin.

Sağlık, tamamen kendi imkanlarımızla ayakta durmaya çalışıyoruz. Genelevlerin dışında, haftada iki gün gittiğimiz hastane, gizli fuhuş yapan Rus Romen kızları için üç yıldızlı otel haline geldi. Belediyenin bizden bağış adı altında aldığı paralarla yapılıyor.

Çoğumuz yaşadığımız hayatın pisliğinden alkol ve uyuşturucu batağına saplanıyoruz. Bize ruhsal ve psikolojik açıdan yardımcı olacak bir doktorumuz yok. İlgisizlik burada da devam ediyor. Cinsel açıdan erkekliğe geçiş aşamasındaki gençlerin, bu psikolojik açıdan dengesini yitirmiş hayat kadınlarına geldiklerinde, ileride tedavisi olmayan cinsel dengesizliklere sebebiyet vereceklerini kimse düşünemiyor, her koyun kendi bacağından asılırsa kokar, çevreye bilmeden zarar verir. Devletin bütün kuruluşlarındaki yanlış zafiyet genelevlerde de devam ediyor, ne vergi denetimi ne sağlık hizmeti ne asayiş... Burada da

kokmuş belediye ne ücret tarifesi ne de sağlık denetimi yapıyor. Sadece vakıf kuruluşu adı altında bağış topluyor, yan gelip yatıyor.

Bütün bunları niye anlatıyorum? Otuz senelik hayat kadınlığımda gördüklerim, çektiğim eziyetlerin karşılığı bu kadar ucuz mu? Artık susmayacağım, gerekirse insan haklarına gerekirse bütün dünya halklarına sesleneceğim.

Okuma yazmam olmadığından diğer ülkelerdeki hayat kadınlarının sosyal haklarının ne olduğunu bilemiyorum. Yalnız İtalya'daki genel kadınların ülkesinin en kalabalık deniz filosuna sahip olduklarını duydum. Biz de her kesimde olduğu gibi dayanışma olmadığını biliyorum. Ben sigorta davası açtığımda orada çalıştığıma dair hiç şahit bulamadım.

Beni kendi arkadaşlarım hor görüp tepkide bulundular. Ama davanın sonunda ben emekliliğe hak kazanınca 100'e yakın hayat kadını dava açtı. Bir çoğu açtığım bu hukuk yolundan emekli olmaya başladılar. Bizimle ilgili yasa (1978) çıktığından haberleri oldu, maalesef otuz yıl hizmet verdiğim evde onyedi yılım sayıldı.

Ne polis defterlerinde ne sağlık kuruluşlarında kaydım yoktu. Emeklilik hakkımı aldığım halde hâlâ müracaat yapmadım. 20 milyon parayla bu pahalılıkta ne yaparım? 55 yaşında herhalde başka bir iş de yapamam. Dileneyim mi? Kendilerini dört senede emekli eden milletvekilleri bizimde 'iyi emekliliğimiz' için yasa teklifi getirsinler. Bari hayatımızın son dönemini insan gibi yaşamamızı temin etsinler.

Yeni hükümetteki Sosyal Güvenlik ve Çalışma Bakanlarına bu konuda duyarlı olmalarını diliyorum, yoksa o asılan koyun bir gün onları da rahatsız eder. Benim vizitem 1.250.000.-TL. Bu paranın tarifesi yerine 220.000.-TL. yazıyor, benim hakkıma da 100.000.-TL. düşüyor ama ben tek adam başına o parayı veriyorum, zaten onu da katma değer veriyorum. Peki bana

ne kalacak?

Biz aslında 1.250.000.-TL.'ye çalışıyoruz. O parayı vermeyeni kabul etmiyoruz. Günde 20 kişiden bu parayı alsan, hesap edin ne kadar oluyor. Fazlası var ama ben yine de yarısını söylüyorum, bir kişiden beş milyon da alıyoruz. Benim tarifemi 1.250.000.-TL.'den yapması gerekiyor.

Maliye ve belediye her gün beş milyon para topluyor patronlardan ama benim bedenimin parasını topluyorlar. Devlet bir defa mantığını çalıştırsın, orayı denetlemesi gerekir. O kokuşmuşlar gelsin de orada benim yerime çalışsınlar, ya benim tarifemi uygulasınlar ya da benim hakkımı yiyenin Allah belasını versin.

Maliye ve belediye patronu koruyorlar. Halbuki orada çalışan biziz, patron değil. Niye bizi değil de patronları koruyor? Her gün beş milyonu almasını biliyorlar. Biz orada dünyanın parasını kazanıyoruz. Bütçe açığı var diye bas bas bağırıyorlar, halbuki bizim orada kazandığımızın vergisini toplasa zaten o bütçe açığı 3 günde kapanır. Ama devlet de hırsız, patron da hırsız. Hırsız hırsızı korur. Hakkımı istiyorum. Gerekirse cumhurbaşkanına kadar çıkacağım, Avrupa'ya kadar çıkarım. Bu devlet benim hakkımı vermek zorunda.

Bize vesikayı devlet veriyor, devlet suçlu, bize vesika vermeyebilir. Başka iş sağlaması da mümkün. Onu da yapamıyorsa orayı denetleyip tarifeyi 1.250.000.-TL. yapabilir. Bu hayat pahalılığına göre 100.000 TL.'ye orospuluk olmaz. Bu nasıl devlet? Nasıl maliye ve nasıl belediye? Rüşvet yemesini çok güzel biliyorlar ama yarın öbür gün emekli olduğumda asgari ücretle emekli olacağım.

Orası konfeksiyon değil, orası bir genelev yani bir para makinesi ama patronlarının işine gelmiyor. Bizim kazancımızı bildirmiyorlar ama bu devletin de işine gelmiyor, denetlemesi gereken yerde boş veriyorlar çünkü onların buradan çıkarları

var. Denetlemesi için oraya rüşvet yemeyen sağlam birini koyacak.

Ben otuz senedir çalışıyorum. 100.000 TL.-'ye mi çalışıyorum? O belediye tarifesi (220.000.-TL.) hiç yükselmiyor mu? O paralar devlete gitse iyi değil mi? Benim kızdığım bu. Zaten onlar maaş alıyorlar. Devlet neden bizi denetlemiyor? Yarın öbür gün emekli olacağım, benim tarifem olan 1.250.000 TL.-'den benim emekli olmam gerekirken beni 100.000 TL.-'den gösterip emekli oldum.

Ama devlet suçlu, devlet bana en büyük kötülüğü yaptı. Ben asgari ücretliyken ne yapabilirim? Kiramı mı ödeyeceğim? Elektirik ve suyum kesilecek, bu sefer ne yapacağım, daha kötü iş yapacağım geçimimi sağlamak için. Benim kazancımı 1.250.000 TL.-' den göstererek emekli yapsa daha iyi değil mi? Bu konuda maliyesi de, belediyesi de suçlu yani herkes suçlu.

Hükümetler televizyonlar da konuşsunlar, boşuna çenelerini yoruyorlar ancak milletin başını ağrıtıyorlar. Bu işime devletin el atması lazım. Hiç boşuna millete vaadde bulunmasınlar ortaya çıkıp da vaaz vermesinler biraz da halkın işleriyle ilgilensinler.

Ben bütün halkın adına konuşuyorum... Bizim halkımız öküz, bu halkın boynuna ip geçirip çekiyorlar. Ben onların için de değilim. Çünkü ben öküz değilim, ben de T.C. çocuğuyum ve o T.C. çocukları da benim hakkımı verecekler. Benim kazancımı denetlesin boş oturuncaya kadar.

Ben Avrupa'da uygulanan insan hakkını istiyorum. Avrupa'daki devlet halkın sorunlarıyla ilgileniyor ama bizim devlet anca konuşmasını biliyor. Oraya ruhsat verdiyse benim de hakkımı vermek zorunda. Sorunlarımı çözmek zorunda. Ben hakkımı kimseye yedirmeyeceğim ölünceye kadar. Daha olmazsa bunları Avrupa'ya anlatacağım.

Burayı İş Bilmişiz İşte

Biz orada 10 kişiyiz. 7 tane oda var. Çalışanlar arasında 30 yaşında olanı da var, 40-45 yaşında olanı da. Küçük yok zaten devlet 22 yaşında vesika veriyor. İçeri girer girmez bana yaklaşır "kaç numara" der. "Fiş al oradan" derim. Fiş 250.000.TL. l.500.000 TL'de bana vereceksin diyorum. "Bir milyonum var alır mısın" diyor. Ben onu kıramıyorum. Parası olsa 500.000 TL'yi zaten aramaz. Tamam diyorum. Bir milyonu alıyorum ama ben kârlı oluyorum. Bir daha geldiğinde bana iki mislini veriyor. Bir de teşekkür ediyor, beni kırmadın, geri göndermedin diyor.

Oraya zaten zengin gelmiyor. İnşaat işçisi, garipler, dolmuşçular, garsonlar, şoförler geliyor. Bazen "Mehtap bana bir dolmuş parası ver" derler. Espri yaparım onlara "yürüyerek git" derim. Sonra da çıkarır veririm. Çünkü ben bilirim parasızlığı çok çektim.

Burayı iş bilmişiz işte. Gelen insanları, iyi karşılıyoruz. Sabununu, kolonyasını veriyoruz. Hoşgeldin, kendine iyi bak, güle güle git, seni Allah korusun diyoruz. Ama karıları bunları bile demiyor. Seksten önce kelime, sözcük olması lazım. Yani nasıl üşüyorsun, sıcak bir sobanın yanına yanaşıyorsun, ısınıyorsun işte öyle sıcaklık lazım insana. İnsanların kötüsü yoktur.

Mühim olan o kötüyü güzellikle yola getirmektir. Bizim insanlarımız laftan anlayabilen kişiler. Devamlı gelenler var. Patrondan, bu hayattan eziyet çektiğimizi biliyorlar. Çoğu da devlete isyan ediyorlar. Bana soruyorlar "n'oldu Mehtap daha emekli olmadın mı" Devlet hakkımı vermedi ki diyorum.

Komple soyunuyorlar. Çoraplarını bile çıkarıyorlar. Diyorum ki "hamama mı geldin?" Sanki yatıya gelmişler. Para veriyorlar ya, canını çıkaracaklar.

Herşeyi istiyorlar. Mesela "saksafon yap", "arkadan da isterim" diyorlar. "Para veriyoruz ya yapmaya mecbursun" diyorlar.

Prezervatif de istemiyorlar. Çok sorun oluyor. Alıklar anlamıyorlar. Ben hastayım desen, yine ilişki kurarlar.

Binbir çeşit insan var. Gün oluyor ibnesi bile geliyor. Bana mum sok diyor. Mumunu da getiriyor. O zaman iki tane tokat yiyor. Arkadaşlara diyorum ki mumu yak da sok. Acı ver ona. Bunu da yapan koskaca adam. Hazmedemiyorum.

Saksafon ya da arkadan isteyenlere de izah ediyorum. Ben bu işi yapmıyorum, sen beni satın almıyorsun, devlet bana ..... satma vesikası vermiş diyorum.

Yapanların müşterisi daha çok oluyo tabi. Öyle filmlerdeki gibi pezevenk falan yok. Onlar uydurma. Polis var, bekçi var.

Yine filmlerdeki gibi öyle kocacım falan demiyoruz. Uydurma yani. Terbiyeli bayan istiyorlar. Benim on senelik

müşterilerim var. Bir bayanda temizlik isterler. Edepsiz çirkefleri sevmezler.

Küçük mü, büyük mü diye soranlara iyi, normal diyorum çenelerinden kurtulmak için. Ama kiminin ufak kiminin büyük oluyor tabii. Nasıl sokakta yürüyen halkın kimisi uzun boylu, kimisi kısa boylu, kimisi şaşı, kimisi kör, kimisi şişman o da öyle işte. Genelde iri, şişman olanların ki ufak oluyor.

İlk defa gelenler belli oluyor, hiç birşey bilmiyor, bir öküz gibi uzanıyor, yatağa gelmiyor. Cahil, günah, ben acıyorum. Psikolojik bir etki yapar diye uğraşıyorum ben.

Günde üç kişi sorar mesela. "Nişanlıyım, iki ay sonra evlenicem, ben karıyı yapabilir miyim" diye. Ben onların psikolojik durumlarını da düşünüyorum. Ben de diyorum ki, beni yaptığına göre onu da yaparsın.

Mardin, Antep... Yeni gelmiş, işe girmiş, okuması bile yok, onlara yol göstermek iyi bir şey. Bana genelde doğulular tesadüf ediyor. Onlar daha vicdanlılar. Zararlarını görmüyorum. Onlar doğudan gelmiş garibanlar, asıl onlara öğretmek lazım, bilgi sahibi olsunlar diye. Bazen böyle gariban gençlerin ikisini bir odaya sokuyorum. Bir tanesi arkası dönük bekliyor.

Hediye getirirler bazen. Kabul etmeyiz. Hırsızlık malı filan olur diye. Çikolata falan getiriyorlar, onu bile yemeyiz. Belki içine bir şey katılmıştır diye. Yarım saat, bir saat kalırsa bir sigara içeriz beraber hepsi o.

Yemeğe gidelim, dışarıda buluşalım diyenler oluyor. Hem yasak, hem de güvenemezsin, belki düşmanlığınadır.

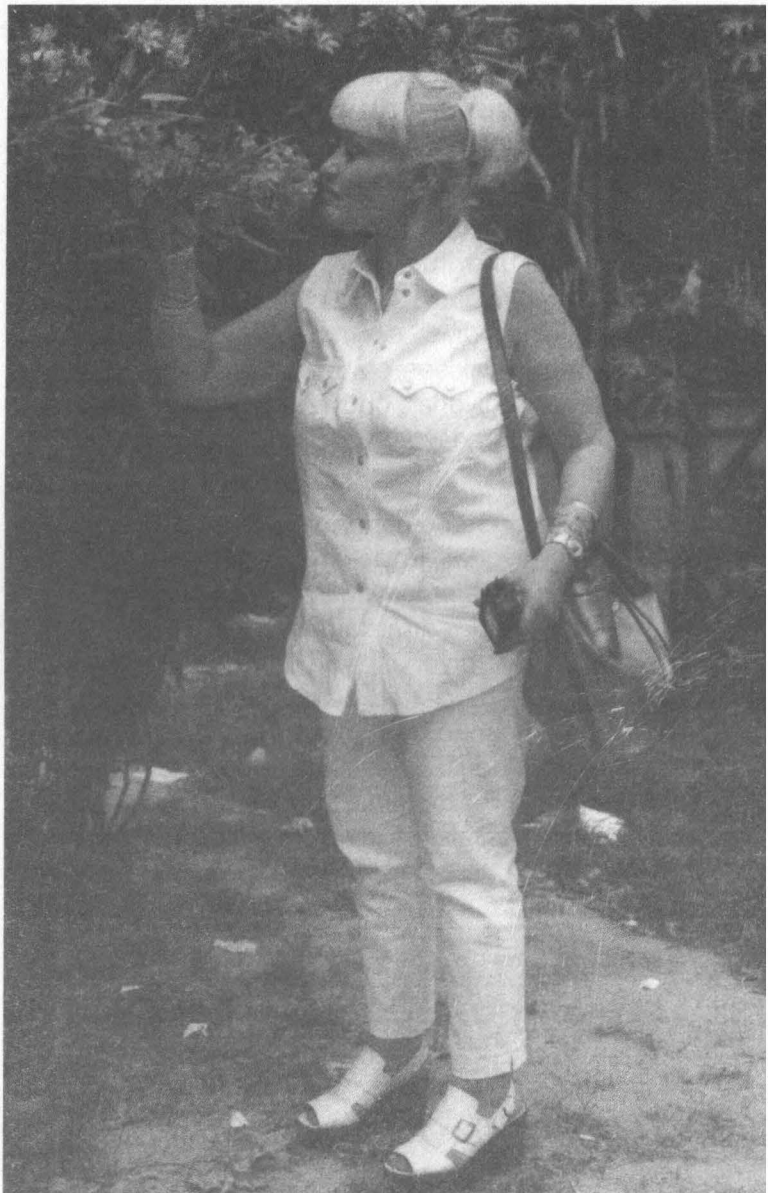
Hep merak edilir "zevk alıyor musun?" diye sorarlar. Almıyorum diyemem. Ama hepsinden değil. Diyorlar ki "sen de insansın, sen de cansın, sen niye zevk almıyorsun" Ben de diyorum ki hap içtim, senin geleceğini bilseydim hap yutmazdım. Sen bana geleceğin zamanı söyle hap yutmayayım

diyorum. "Peki" diyorlar.

Çoğunlukla benim de zevk almamı istiyorlar. Aslında onun hapı filan yok ama yalan söylemeye mecbur kalıyoruz. "Hangi hapı içiyorsun?" diye merak edenlere çantamdan mide hapımı çıkarıp gösteriyorum, "tamam" diyorlar.

Bazen de gelmediğim günü takip edip sorarlar. "Dün niye gelmedin" derler, "yoruluyorum, görüyorsun komando gibi dikiliyoruz" diye espri yaparım. "Yukarı çıkmaya seni bekliyordum, ayaklarım dinlensin diye" derim. Doğru da , ayaklarımın şiş olduğunu görürler. Ayaklarımı ovarlar, başım ağrırsa başımı da. Giderken teşekkür ediyorlar, öpüyorlar, "Allahaısmaladık kendine iyi bak, yarın buradaysan gelicem" diyorlar, yahut "haftaya maaşımı alınca..."

Beni çok seviyorlar. "Sen diğerlerinin ayarında değilsin çok dürüst bir insansın" diyorlar. Böyle söylemelerinin sebebi şu: Mesela bana diyor ki "cebimden sigaramı al." Asla! Alırım ceketini ona veririm. Çünkü dışarda parasını düşürmüş olabilir. "Niye almıyorsun?" diyorlar "yoo, ailece böyle yapımız vardır," diyorum, "Aaa gerçekten de çok terbiyeli diyorlar." Bazen de demiyorlar. Çünkü ben orospuyum, ama izzeti nefsim, ruhum da orospu değil. Bana daha kimse eşek dememiştir. Orayı işim bildim ben. Yalnız arkadaşlarla ve patronla zorluğum oldu. Bir de yasalara kızıyorum.

Müşteriler Bana Yazar Mehtap Diyorlar Artık

Bayramın birinci günü çalıştım. Diş çıkardım. Bir diş ağrısı, ölüyorum. Yüzüm şişti. Her tarafta kapalı, arkadaşlarım ilaç aldılar.

Sonra uzun boylu, yakışıklı, fiziği falan çok güzel, sarışın bir genç geldi. Gayet kibar, temiz giyimli, cep telefonu da var. Daha önce hiç gelmemişti. Çünkü ben gelenlerin çoğunu tanırım. Herhalde beni tanıyor, daha önceden geldi de unuttum, veyahutta hoşlandı diye düşündüm. Ama orada o kadar güzel, genç kızlar varken ben!?. Onlar hayret ettiler. Ben de şaşırdım.

"Hoşgeldiniz" dedim.

"Hoşbulduk, isminiz Mehtap değil mi?" dedi.

Çıkardı bana beş milyon verdi. Sonra da elindeki dergiyi uzattı. İçeri girdiğinde de elindeydi dergi, ama ben gazete sandım.

"Ne gazetesi" dedim. Ben gazeteleri müşterilere okuturum çünkü okumam yok.

"Sizin derginiz" dedi. Beni merak etmiş.

Dedim "ilk defa mı okuyorsunuz, çünkü her ay çıkar bu dergi".

"Ben her ay okuyorum" dedi. Hatta beni öptü, "helal olsun cesaretlisin, kendini ezdirmiyorsun, haklarının peşine düşmüş bir kadınsın"dedi.

"Niye korkayım, korkulu yaşamaktansa cesur ölmek..." dedim. "Bu şerefsizlerden ne korkacağım, onlar benden korksun"dedim.

Gayet güzel işini yaptı, gitti. Gene geleceğini söyledi.

Benim bir tane müşterim var, gelir, her hafta gelir ama. Dergiyi getiren o değil. Okumuş. "Mehtap" dedi "dergiyi okudum, harika, gerçek, burada yaşadığının aynısı" dedi.

Beni tanıyan müşterilerin hepsi dergiyi alıyor, çoğalıyor. Ben Karaköy'de dergiyi bulamadım, hemen bitiyor. Yani az gidiyormuş dergi oraya, yetişmiyormuş. İki gün içinde bitiyor. Bayii de böyle tam caddede, meydanda, hemen bitiyor yani, aslında oraya daha çok göndermek gerekiyor.

Kimisi tanımak istiyor beni. Medyadan görmüş, dergide görmüş. Ama bir de gerçek yüzümü, gerçek kişiliğimi görmek isteyenler var.

Bayram günü hep gençler geldi. Çoluk çocuk, 18 yaşındakiler -allaah- hep oradaydı. Kimisi diyor, bir milyonum var, kimisi diyor bir buçuk milyonum var.

Şimdi bana Yazar Mehtap diyorlar. "Yazar nasılsın" diyorlar. Müşteriler koydu bana bu adı. En çok da beni beğeniyorlar, cümlelerimi, yazılarımı çok beğeniyorlar. Yani şöyle beğeniyorlar, "sen burada yaşıyorsun, yaşadığın için daha

güzel yazıyorsun" diyorlar. "Senin burada nasıl bir insan olduğunu biliyoruz, aynısını dergide okuyoruz" diyorlar.

Bir de geçen ayki yazımı okumuşlar "demek sen bizi kandırıyordun. Zevk almama hapı diye mide hapı içiyormuşsun ha" diyorlar.

Ben de "ne yapayım bir gün de onca adamdan da zevk mi alınır" diyorum.

İnsanlara ilgi gösteririm. Konuşmayı unutmayayım diye konuşkanımdır, sempatiğimdir. Dert yananları hep dinlerim. Gelenler daha önce de söyledim işlerinden, karılarından dertlenirler. Dert yanmayanlar bir tek gençler. Dünya yansa umurlarında değil. Asker gençler anılarını anlatıyorlar. Onlara da çok acıyorum. Hep onlara diyorum "Allah korusun". Her neyse onlar da duamı alır yani.

Hiç unutamadığım şey şunlar oluyor: Mesela çalıştığı işyerinde sorunu oluyor, aylığını alamıyor, alsa da geçinemiyor. Bunlar kendilerini içkiye vermiş, diyorum, "bundan sana yarar olmaz."

Ben hiç içmiyorum. Arada bir yanında meyve suyu olursa. Ama içkicilerle ben daha iyi anlaşıyorum. İki misli ağlıyorlar, bu sefer ben de başlıyorum ağlamaya. O iş önemli değil yani rahatlamak önemli. Gençler sevdiği, nişanlandığı kızı arkadaşı ile görüyor, gelip bunları anlatıyorlar. Aynı Güzin Abla'dan daha fazla anlatıyorlar.

Ben bu hayatta çalışıyorum diye üzülmüyorum. Asla üzülmüyorum. Bilhassa gurur duyuyorum. Yanlış anlamayın yani, ister de yanlış anlayın. Çünkü ne mutlu ki bana bunları yaşayabiliyorum. Yaşayamayanlar da var. Ben yaşamayı seven bir insanım.

Her an bir bomba gibi patlayabilirim. Sabah 10'dan gece 11'e kadar ayakta dikilmek ne demek? Ayaklarımız nasıl şiş.

Oturmak yok, çünkü sandalye yok. Merdiven de dar, iki kişi yanyana oturamıyor. Her geçen için kalkmak zorundayız.

Oradan ayrılmak isteyenlere patron karışmaz. İster gel, ister gelme. Yalnız Matild genç kızları borçlandırıyor. Gitmesin, başka yerde çalışmasın diye, o kız ona köle olsun diye. O kızların aklına şaşayım ben. Çalışma, git bir Müslümanın yanında çalış.

Bizim buraya yaşlılar gelir. Sapık koymuşum ben onların adını. Gençliğinde yapamamış, şimdi yapmak istiyorlar. Tiskinirim yaşlılardan. Yaşlıların daha kibar, daha olgun olması gerekir değil mi? Mesela 60 yaşlarında, 65 yaşlarındalar çokluk. Sapıklıkları onlar istiyor. Gençler daha iyiler.

Komşularım çok iyidirler, beni de çok severler. İşimi de bilirler. Kızları ile gezmeye çıkarız. Pazar günü komşumla akşama kadar çarşıda idik. Dondurma yedik. Ben yemedim. Ben bu havalarda dondurma yemem. Ne yalan söyliyeyim çay içtim. Beş yaşında bir çocuğu var, bankaya beraber gittik. Bazı akşamlar onların evine çay içmeye, sohbet etmeye giderim.

Çocuk yapmadım. Kürtaj oldum. Kız çocuğunu çok seviyorum. Yakında emekli olacağım, bir çocuk alabilirim değil mi? Alamam. Çünkü hükümet malı olmayana vermiyor. Madem vermiyorsun sen sahip çık. A Takımı'nda sokak çocuklarını gördüm. Telefon açmak istedim, açamadım. Şu şekil yani, yazılar hemen geçiyor, benim de okumam olmadığı için.

Benim bir kız çocuğum olsa nasıl büyütürüm? Sokak çocuğu yapmam, sokağa çıkarmam. Onunla beraber çıkarım. Yalnız salmam. Yetiştirme tarzı çok önemli. Sevgi en çok önemli. Sevgi vereceksin çocuğa. Mesela çocuğun yanında bağırıp çağırmayacaksın. Münakaşa etmeyeceksin. Etki yapıyor çünkü. Yemem içmem okuturum. Mesleği olsun. Yani çocuğa sevgi vereceksin ama ekmek de vereceksin. Ama erkek çocuğu almam, kız çocuğu alacağım. Kız çocuğu daha güzel. Yarın bir

gün evlenecek, gelir bana bir yardımı olur, bir çorbanı yapar. Erkek çocuğuna el kızı girince değişiyor.

Şimdiden sonra evlenmeyi hiç istemem. Daha kimsenin kölesi olamam.

Ha bir de unutmadan söyliyeyim. Recep Tayyip Erdoğan'a ettiğim beddualar da tuttu. Bana iş bulacağına söz verip de telefonlarıma çıkmamıştı. Ben de bol bol beddua etmiştim. Tuttu galiba.

Ben Fuhuş Yapıyorum
Ama Duygularım Fuhuş Yapmıyor ki

Yukariki sokakta, Zürafa sokağında bomba atıldı dün. Bizim sokak Kadem sokak.. Bir polis, bir bekçi var orada. Yeterli değil. Çünkü kalabalık. Demek ki bir polis bir bekçi yeterli değil. Yalnız üstünü aramakla olmuyor. Elindeki paketi de arayacaklar. Devletin bize değer vermediği besbelli. Bu atılan ilk bomba değil ki. Daha önce de tam çalıştığımız evin kapısına koydular. Oraya tabancalısı da, bıçaklısı da giriyor. O bombanın parçaları bacağımdadır hâlâ.

Son bomba olayında bazı duygularım oldu. İçimden bir ses "bugün gitme" dedi. Bir kaç saat sonra haberlerde izledim. Oraya herşey çok kolaylıkla yapılır, çünkü yeterli bir denetim yok.

Ama geçen ayki polis baskınında oradaydım. Banyo yapmıştım. Saçlarım ıslaktı. Birden kapıyı kapayıp, içeri doldu-

lar. Vesikamıza baktılar. Ben de o gün muayeneye gitmiştim.Hiçbir aksaklık yoktu. Bizim evde hiçbir şey bulamadılar. Ama diğer yerlerde bulmuşlar, eksik muayenesi olanlar, yöneticisi olmayan evleri kapatacaklar. Bizim evi kapatmayacaklar çünkü yöneticisi vardı, eksik muayenesi olan, ya da izinsiz çalışan kimse yoktu. Baskından patronlar korksun, biz niye korkalım. Bu baskın iyi oldu. İzinsiz çalışanlar çıktı ortaya. Ben patronumu hiç görmüyorum, kimse görmüyor. 30 senede 1 kere gördüm patronumu. Çünkü gelmez, kazanç, paralar onun evine gider. Adamları vardır.

Polisler ise görevlerini yaptılar. Yeni memurlar çok iyiler. Hiç kaba davranmıyorlar. Bu yeni gelen emniyet müdürümüz çok iyi, memurları da çok iyi. Yani hiçbir eziyetleri olmadı, gayet güzel davrandılar bize, onlarda insan biz de yani.. Keşke devlet de onlar gibi davransa. Zaten zorla bir şey elde edemezler ki, ne kadar iyi davranırlarsa insanlar da onlara o kadar iyi cevap verir.

Sokak çok kalabalık oluyor. Müşteriler çıkışta hamama gider, evinde yıkanır. Orada yıkanmak yok yani. Zaten bizim Türk milleti yıkanmıyor ki. Türk insanının abdest aldığına bile inanmıyorum.

Devlet bize değer vermiyor. Çünkü öyle olsa oraya silahlı, bombalı kimse giremez. Bizim her an kellemiz koltuğumuzda. Devlet onca karneyi vermiş. Bir polis, bir bekçi koymuş. Hepsi bu. Ne demek bu, orası genelev! Kadınla görüşmek isteyen de giriyor, göz banyosu yapmak isteyen de. Parası olmayanlar kapının önünden seyredip gidiyor.

Oraya bomba koyanlar bizden ne istiyorlar? Bizim ne suçumuz var? Bize bir iş sağlasınlar orada çalışmayalım. Benim karnımın doyması lazım. Zaten bu memlekette herşeyden nefret ettim ben. 30 yaşında olsam dinimi değiştireceğim. İnsan toprağından nefret eder mi? Ama bu

öküzler sayesinde çok nefret ettik bu memleketten. Yaşamak istemiyoruz. Şimdi ben yurtdışına gitmeyi çok istiyorum. Ama yolunu da bilmiyorum. Bilgim de yok. Hangi ülke olursa olsun, tuvalet temizliyeyim daha iyi. Çünkü orada insan değeri var. Ben bıktım artık.

Ben kötüyüm, ben fuhuş yapıyorum ama duygularım fuhuş yapmıyor ki. Duygularım kötü değil benim. Bir ekmek yemek için yapıyorum ben bunu. Keyfe yapmıyorum. Ben bugün hakkımı alayım oraya adımımı atmıyacağım. Canım yandıkça çok beddua ediyorum. Hele o masa başında oturanlara. Bir de Tv'ye çıkıyor bazı milletvekilleri. Açık oturum gibi birşey yapıyorlar, pek fazla bilgim yok ama gazeteci soruyor milletvekiline "niye seçimle işbaşına gelmediniz" diye. Böyle bir konuşma oldu. Milletvekili de diyor ki "bir seçime gidilse acaba vatandaş sandık başına gider mi?" Gazeteci de anladığım kadarıyla "100 kişi sandık başına gidiyorsa 100 kişi gitmiyor artık" diyor. Bunun üzerine milletvekili de diyor ki:

"Ben sandık başına gitmeyene adam demem". Ulan sandık başına gitmeyen sizi adam yerine koymuyor ki zaten, sen kimsin ki? Aslında şöyle demesi lazımdı: "Biz adam değiliz, biz vatandaşa söylediğimiz sözleri yerine getirmedik, vatandaşa hiçbir iş yapmadık"...

Aslında vatandaş devlete zarar vermez. Devlet doyurmuyor halkı. Devlet beni doyuracak ki ben de devlete saygı duyacağım. Devlete birşey yapmaycağım. En azından derim ki devlet benim bütün haklarımı veriyor, karnım doyuyor... ben bu devlete niye zarar vereyim.

Ben bak 30 senedir hayat kadınıyım. Orada sağlıklı işe başlamışım. Sen benim hakkımı niye vermiyorsun. Gelen müşteriler hep soruyorlar: "Mehtap biz seni 30 senedir tanıyoruz. Sen mahkeme açtın ne oldu" diyorlar, "niye ayrılmadın?" Ben de diyorum ki; "ben bugün ayrılmak istiyo-

rum ama devlet benim tazminatımı vermiyor. Beş yüz milyon veriyor." Tekelde çalışanlar üç milyar tazminat alıyor da ben niye beş yüz milyon alayım. Orası açık cezaevi. Ben bulaşık mı yıkadım orada onca sene. Devlet bu karneyi sağladı bana. Ben diyorum ben ölünceye kadar bu memleketi yakarım, ben hakkımı almadan gitmeyeceğim diyorum. Ben bu devletten bir buçuk, iki milyona göre tazminatımı alacağım. Benim hakkımı yiyenin Allah belasını versin.

Orada çalışmak da bir zanaat. Herkes bizim gibi dürüst hareket edemez ki. Biz çalışıyoruz ama dürüstlüğümüzle, ben daha Karaköy karakolunun yerini bilmem. Keşke bu Ankara'daki göbek büyütenler de bizim kadar dürüst olsalar. Ama ancak bunlar köy köy gezerler, konuşma yaparlar, şunu yapacağız, yol yapacağız... Onu demekle iş olmuyor.

Günde elli kere beddua ediyorum. İki yakası bir araya gelmesin bizim hakkımızı yiyenlerin diyorum. Öldüklerinde koltuklarıyla gömülsünler diyorum. İç organları patlasın, mideleri ağızlarına gelsin inşallah.

Bir kilo et bir buçuk milyon lira, ben de bedenimi iki milyona satıyorum. Etimi satıyorum etimi! Bayramımız yok, cumartesi pazarımız yok. Ben Ankara'da oturan o öküzlere sesleniyorum. Orospunun bedduası tutar.

Yüzbin'e orospuluk mu olur? Ben bu memlekette yaşamak istemiyorum. Şerefli insanları istemiyorlar bu memlekette.

Bana kimse sahip çıkmadı, sizden başka kimse. Bana ya da bize. Bizi kimse tanımak istemiyor. Bizi insan yerine koymuyorlar. Bunlar kimi adam yerine koyarlar biliyor musunuz mesela bir şarkıcı olmuş onları basarlar. Biz sanki başka gezegendeniz. Bazılarının da şu şekil duyguları var. Bizimle bir konuşma yaparlar, kendilerini tanıtırlar, ondan sonra unuturlar. Elimden tutan, hiç değilse ayda bir de olsa hatırımı soran Öküz dergisi. Demek bizi de düşünenler varmış, insan olduğumu anladım

yani. Öyle bir rahatlıyorum ki sanki yeniden dünyaya gelmiş gibi oluyorum. Çünkü biz orada hep erkeklerle ilişki kuruyoruz, başka da bir yere gitmiyoruz ki.

Erkekler Panik Yaratır

Kadınlar daha cesaretli. Erkekler pısırık. Yani şu şekil pısırık erkekler kafasını kuma sokmuş kumdan çıkarmıyor. Erkeklerde bir korku var. Şimdi erkeklerde korku var kadınlarda daha büyük cesaret var. Kadın mesela ölümü de göze alıyor herşeyi göze alıyor. Yani yapabiliyor yani erkeklerde bu yok. Kadınların sevgisi hem daha kuvvetli hem daha önemli çünkü kadınlar daha duygusal oluyor. Kadınlar mesela birşeye daha sadık kalıyor. Anlatabiliyor muyum erkekler sadık kalmıyor. Mesela erkeğin manken gibi karısı olsun gider bir başkasıyla karısına şeylik yapar. Başkasıyla ilgilenir onla yatak yapar. Aslında kadınlar bunu düşünmez en azından der bu benim erkeğim der ben bunun ekmeğini yiyorum der benim mesela ev durumum daha güzel der.Erkekler panik yaratır. Kendini böyle erkeğim diye ispat eder. Yani ben erkeğim der panik yaratır. Kadını yani korkutmak ister. Halbuki o kadın yılmıyor. Bu gerçek, yani kör gene görür bunu.

Düşünce özgürleri ...

Düşünce özgürleri bile atıyorlar cezaevine. İşine gelmeyenleri tıkıyorlar oraya. Bir de af çıkarıyor. Sanki burdaki insanları doyurdu, hakkını verdi orada cinayet işleyenleri, haksız yine dışarı atacaklar gene aynı haltları işleyecek.

Emeklerini maaşlarını, hakkını ver ondan sonra ordakileri dışarı at.

Benim için çok ...

Benim için çok önemli. Arkadaşlık neredeyse kardeşlikten ileridir. Ben arkadaşıma çok değer veririm. Yani aileden bilirim. Şu anda benim en iyi arkadaşım genelevde var birkaç tane, bir de komşularım. Onlarla herşeyimi paylaşırım. Mesela günümü paylaşırım, yaşantımı paylaşırım. Yani bütün iç organlarımı onlarla paylaşırım. Her yönden paylaşırım. En azından onlar benden öğrenmek isterler. Yatak alemini pek konuşmuyorum. Çünkü herkesin yatağı kendini ilgilendirir. Herkes yatak aleminde bir şeyler bilir, yapabilir. Ama pek de seksin anlamını bilmiyorlar. Yatak yapıyorlar ama... anlatabiliyormuyum.

Para benim için ...

Para benim için fazla bir şey ifade etmiyor. Mesela insanın günlük yaşantısı düzgün olduktan sonra fazla parayı istemiyorum. Bazıları artık bütün herşeyini paranın üzerine dökmüş. Parayla da her şey olmuyor ki. Tamam oluyorda, fazlası bence iyi değil. İnsanın başına herşey getirir para. Yani çok parası olan çok can yakar biliyor musunuz. Geçineceğin kadar olsun yeter.

Herkesin dini ...

Herkesin dini herkese önemlidir. Ben herkesin dinine saygı duyarım yani. Din çok önemli yani şu anda kimse dinsiz değil. Ben dinsizim diyenlere kızıyorum. Herkesin bir dini var. Ben

keşke musevi olsaydım diyorum, çünkü musevilerin yaşamı daha bir güzel, düzgün, ne bileyim ben onlar daha farklı işte. Hiç olmazsa onlar can yakmıyor bizimkiler kadar. Mesela onlar kiliselerine gider, duasını eder. Bizimde camiye gidip ediyorlar, camiden çıktılar mı din camide kalıyor. Bizim dinimize ben inanamıyorum. Şaşırıyorum yani. Mesela tamam Allah kabul etsin diyelim Kuran okuyorlar, camiye gidiyorlar fakat insanları çok yorumluyorlar. Mesela kapalılar camiye gidiyor, Kuran okuyor, tamam, ama biz onlara saygı duyuyoruz onlar bize saygı duymuyor. E zorla kapanamam ki ben. Ben zaten hayatta kapalılığı sevmiyorum. Kapalılardan nefret ediyorum. Çünkü insanlığı unutuyorlar. Düşünceleri çok değişik. Benim bildiğim müslüman can yakmaz. Ben keşke otuz yaşında olsam dinimi değiştiririm.

Haftada iki gün ...

Haftada iki gün muayeneye gideriz. Muayene yerimiz Cancan'da, Yenikapı'da. Orası Sağlık bakanlığının bize ayırdığı bir yer. Pavyonda, meyhanede çalışanlarda oraya gidiyor. Hemşireye, doktora iyi günler diyorum. Oradaki memurlara diyorum. Camımı alıyorum giriyorum içeriye. Tüp gibi bir şey. Hani doğum yapıyorlar, kürtaj oluyorlar ya öyle bir masa. Kadın organına bir şey sokuyor, bir tabaka alıyor onu muayene ediyorlar. Bize çok güzel davranıyorlar. Camın üzerine adımı yazıyorlar. O camın içine o tabakayı koyuyorlar. Kasıklarımızın ağrısı için gitmiyoruz, bizde mikrop arıyorlar. Yarım saat kadar bekliyoruz. Tahlil ediyorlar. Bekleme salonunda beklerken çayımızı içiyoruz, sohbet ediyoruz. Yeni kişilerle tanışılmıyor, hep aynı kişiler. Sonra doktor yanına çağırıyor, temizsin diyor, gidiyoruz çalışmaya. Karnemize ÇALIŞIR diye mühür vuruyorlar. Oraya para vermiyoruz. Üç ayda bir de kan alıyorlar. Frengi var mı, aids var mı diye. O zaman bağış alıyorlar. Dört milyon. Oradan çıkıyorum. Taksiye biniyorum. Cancandan binip Karaköy'de inince bazan taksi şoförü orada çalıştığımı anlıyor.

Mesela iki milyon tutuyor taksi parası. O bana ücretin kaç para diyor, ben üç milyon diyorum. Taksiyi çekip geliyorum diyor. Ben zaten o işi yapıyorum, zaten gelecek. Benim için farketmez. Ben orada avukatı da alırım, doktoru da alırım hepsini de alırım. Parayı kim verirse ben onu kabul ederim. Onun kişiliği beni ilgilendirmez. Onun kişiliği masa başında önemlidir. Ben orada para için çalışıyorum ama değil mi?

İnsanları sevmiyorum.

İnsanları sevmiyorum. Hayvanlar daha sadık. Devletten öğrendim insanları sevmemesini. Ben onları devlet görmüyorum, onlar hiç benim yanımda. Ben onlardan daha düzgün iş yapıyorum.

Apo Olayı En Çok Bizim İşimizi Etkiledi

Gazetelerde yeni bir haber beni derinden düşüncelere itti. Haberin içeriği Genelevlerde Sağlık Vesikası. Bize çalışma vesikası veren devlet, müşteri olarak genelevlere giren kişilerden sağlık raporu isteyecekmiş. Türkiye'deki 65 milyon insanın içinde 3000 vesikalı kadının sağlığını düşünmeyen,. insan yerine koymayan hangi sivri zekalı düşündüyse... (Herhalde yeni bir gelir kapısı açacak). Bizim haftada 2 gün doktor muayenesinden, senede 4 defa da kan ve akciğer muayanesinden geçtiğimizi bu muayenelerden Belediye'nin Bağış makbuzu adı altında bağış alıp bizi soyduklarını biliyorlar mı?

Sık sık kırdığı potlardan dolayı medyanın diline düşen Kadından Sorumlu Devlet Bakanı Işılay Saygın hanımefendi, bizim dünyanın en ezilen kadınları olduğumuzu görmüyor mu? Bizim insan olduğumuzu ne zaman hatırlıyacak.

Bir işyerine giren seneler içinde zam üstüne zam görür emekli olana kadar. Günün şartlarında asgari ücretten yüksek bir para alır, bizim öyle bir şansımız da yok. 30 sene de çalışsak asgari ücretten emekli oluruz. Gerçi şimdiye kadar ilk emekli olmaya hak kazanan ben, emeklilik müraacatımı yapmadım. Bu kadar sene kimseden bilhassa Devletten hiç yardım görmeden ayakta kalabildim. Şimdi Devletin bana reva gördüğü para, benim evimin kirasını bile ödeyemez. Onun için, emeklilik müracatımı yapmıyorum. İnsanca yaşıyabileceğim parayı ömrüm yettiği müddetçe almak için uğraşacağım, susmıyacağım.

Her zaman söylediğim gibi etimi, onurumu, kişiliğimi, hayatımı verdiğim bu dünyanın en ağır mesleği hayat kadınlığı. Bu kadar ucuz mu? Biz kader kurbanlarını bu kadar küçük görmeyin, geriye dönüp baktığımda ne kadar cahil olduğumuzu biliyoruz. Ama biz bu ağır hayat bedelini asgari ücretten emekli olupta mı alacağız?

Bazıları diyebilir, çalıştığınız zaman parayı ne yaptınız? Günde 30 milyon kazanan bir hayat kadını bunun yarısını patrona su parası telefon parası olarak ödüyor. Günlük gelişgidişiyle bu para 5 milyona iner. Bir de genelevlerdeki mafya yemek, çay, su parası alır. Ev kirası, sağlık parası derken elinde hiçbir şey kalmaz. Ama patronlar 10 kızın çalıştığı bir evden günde ortalama 200 milyon ayda 6 milyar kazanır.

14 evi olan patronum Yaşar Sünbül Akarsu'nun aylık geliri 70-80 milyar arasındadır. Sırtımızdan kazanan patronlar biz yaşlanınca bizi kapı önüne (hiçbir kanun olmadığı için) atarlar. Tazminat hakkımız da olmaz. KİT'lerde çalışan işçiler emekli olduğu zaman aldıkları tazminat kadarına da razıyız. Şimdi soruyorum Işılay Saygın hanımefendi, bizimle ilgilenmeye ne zaman başlıyacaklar.

Merak ediyorum, kendilerinin cinselliğinden konuşulduğu

zaman TV'ler kapatılıyor. Bizim cinselliğimiz kendilerini hiç mi ilgilendirmiyor? Şimdi artık ilgilenmesi gerektiğini arzu ediyoruz: Sağlık Raporu yanlışlığından da vazgeçsinler, böyle saçma düşüncenin kimden çıktığını da bilmiyorum.

Adamın Sağlık Raporu var, geneleve gidiyor ama daha önce Laleli veya herhangi bir yerde Rus veya Romen kadınlarıyla beraber oluyor, böyle saçma iş olmaz. Sanki bütün hastalıkları genel kadınlar yayıyor.

En zayıf sektör olarak gördükleri için oraya yatırım yapıyorlar. Madem bu kadar insanların sağlığıyla ilgileniyorlar gelsinler evlerin sağlık şartlarına uygun olup olmadığını tespit etsinler. Belediyelere bağlı olan genelevlere Belediye senelerdir hiç uğramaz, yalnız günlük para almak için uğrarlar. İşin gerçeğine bakarsanız hiç konturolu olmayan bir yerdir.

Vergi denetimi yok, sağlık konturolu yok. Belediye konturolu yok. Gençliğe ilk adımı atanların bu sağlıksız koşullarda buraya geldiklerini düşünürsek, buradaki yıpranmış sahipsiz kadınların bu gençlere hayatı boyunca psikolojik rahatsızlık geçirtecekleri kaçınılmazdır. Apo olayı en çok bizim işimizi etkiledi. İn cin top oynuyor, günde on kişi bile gelmiyor. İtalya beni nasıl kabul etmedi de Apo'yu kabul etti...

Geç Hadi, Geç Geç

Cahillikten, cehaletten gelen, elinde olmadan vesikalı kadın prangasını yiyen bir bayan. O bataklıktan kurtulmak istedikçe yasalarla onu tekrar batağa çeken devlet. Dünyanın hiç bir yerinde olmayan bir uygulama?

22 yaşında vesika alan, daha sonra o bataklıktan kurtulup, evlenip namuslu bir hayata başlayan iki de çocuğu olan bayan bir işyeri açmak için ruhsat almaya gidiyor. Emniyet Müdürlüğünde kendisine 10 yıl evvel vesikalı olduğundan, kanunlar çerçevesinde hiçbir yerde halka açık yerlerde ruhsat verilemiyeceğini söylüyorlar.

Bu nasıl yasa? Bu yasayı çıkartanların insanlık duygularından şüphe ederim ve Allah'a havale ederim. Nasıl ki Tayyip Erdoğan'ın medyanın önünde bana iş vereceğini söyleyip kandırdığında kendisine beddua ettim, Allah'ta kabul etti, kendisini cezaevinde buldu. Bundan sonra bizi kim kandırıyorsa

Allahın'dan bulsun. Bütün medya içinde aynı bedduayı ediyorum.

İnsanların en zayıf anlarında kurtarıcı vaatlerde bulunup, afişe ettikten sonra kaldırıp kenara atan şeytanlar topluluğu. Günlerce beni de o kanal senin o kanal benim dolaştırıp durdular. Emeklilik hakkımı kendi çabamla elde ettim. Fakat hâlâ emeklilik müracatımı yapmadım. Etini satan, yapayalnız 56 yaşında bir kadını asgari ücretten emekli etmek istiyorlar. Yazıklar olsun!

İnsan Haklarına, Kadın Derneklerine, medyaya her yere, her yere başvurdum. Olmuyor, olmuyor, olmuyor! Biz burada fabrikada çalışır gibi amme vazifesi görüyorsak, tek isteğim yaşlılığımda insanca yaşayabileceğim üç beş sene.

Herkese, yasalarla beni korumayan, prangaya mahkum eden bütün kuruluşlara bin defa beddua ediyorum.

Asgari ücretten emekli olacak bir hayat kadını olarak ben şimdi soruyorum: 3 ay gibi kısa bir sürede 3,5 milyar maaş farklarını alan milletvekilleri, benim 30 yıllık hizmetimin karşılığında ne alacağımı söyliyebilirler mi? Hayır söyliyemezler! Bizi prangaya vuran yasaları çıkartan onlar.

Nedense bize gelince bürokratlar, hükümet, medya hortlak görmüş gibi kaçıyor. Bizi yakından tanıdığını zanneden yazar takımına da sitem ediyorum.

Bu dergide, Öküz'de neredeyse 3 senedir derdimi anlatmaya çalışıyorum. Asgari ücretten beni emekli etmek istiyorlar deyip duruyorum. Duyan işiten yok! Ben de bu duymayanlara, 30 senedir kulaklarına dolan, genelev girişindeki görevlilerin söylediği bir lafı söylüyorum işte: Geç hadi geç geç geç geç, emmeli gömmeli, mikrofonlu saksafonlu, ya ..m dibine, ya çam dibine ya tam dibine, geç hadi geç geç geç geç....

"Haftayım Beyler Haftayım"

Genelevlerde evlerin önünde biriken müşteriler, camın ön tarafına gelmek için arkadan bağırırlar: "Haftayım beyler, haftayım". Seçimlerde ön tarafa çıkmak için "haftayım" isteyen Muhalefet Partileri de müşteriye benzerler. Allah'a şükür, şimdiye kadar hiç bir partiye oy vermedim, yine vermeyeceğim. Assalar, yine vermeyeceğim.

Erkeklerin dünyasında iktidar hastalığını yakından bildiğim için, erkeklere hiç güvenmedim. Cinsel anlamda da iktidarlı ve iktidarsız erkekleri gördüğüm için ne zaman hırçınlaştıklarını otuz senede öğrendim.

Erkekler yaşlandıkça, çaptan düştükçe, çeneleri çok çalışmaya başlar. Daha da hırçınlaşıp, sapık düşüncelere başlarlar. Siyasetle, bizim oraları birbirlerine çok benzerler. İktidar ve iktidarsızlık. Genç olanların iktidarsızlıkla ilgili pek sorunları yoktur. Psikolojik olmadıktan sonra. Pek konuşmaz, işlerini görürler. Yaşlı olanların

ise hem çeneleri düşer, hem de karşısındakini suçlar ve hiç güven vermeyen psikopat haline gelirler. Genç görünmek için saçını başını boyar, yüzünü gerdirirler. Bakışları artistler gibi, Clark Gable gibi süzerek bakarlar.

Seçimler yaklaştıkça gülme krizine tutuldum her sokakta. Belediye başkan adayları, milletvekili adayları, muhtar adayları, belediye meclis üyeleri adayları, ihtiyar heyetleri adayları... Parti başkanları en son teknikle çekilmiş resimleri, olduklarından abartılı poz verişlerine hem gülüyorum, hem de çok üzülüyorum. Allah hepsine doğru düşünmek nasip etsin! Kimi kandırıyorlar, milleti mi? Kendilerini mi? Seçilseler bile bu düzende eski alışkanlıklarıyla sırıtacaklar. İşte o zaman genelevlerdeki gibi "Haftayım Beyler, Haftayım" diye ben bağıracağım. Ezilen halk yine bağıracak.

Afişlerde her türlü vaad var. Otuz dakikada işinize, modern şehir, trafik sorunlarına, işçi emeklisine, gecekonduculara her türlü vaad var. Diyorum ya, seçim arenası bizim sokaklara çok benziyor. Emme'den gömme'ye, anal'dan oral'a vaadle her türlü hizmet sunuluyor insanlara. Bizim oralarda da insanlar evlere bakarken, kadınlar en seksi iç çamaşırları ve makyajla 50 yaşındaki kadın bile göz boyar. Ne hikmetse genelev adabını bilen müşteriler güleryüzlü ve sakin insanları seçer. Siyaset yapan politikacılar aksine meydanlarda en hırçın şekilde birbirlerine atıp tutuyorlar, iktidar gösterisi yapıyorlar. Erkeksi görünmeye çalışıyorlar. Tek tutkuları iktidardır çünkü.

Bu arada nasıl nereden çıktığı belli olan kadın parti başkanlarımız da iktidar tutkusu içinde erkekleşir, meydan okur, menapoz ağrısına tutulmuş gibi bağırırlar. Hepsine Allah kolaylık versin, iktidar hastalığı bulaşmasın. Tarihte bile çok başkanlar ağzında purosu, piposuyla, hep iktidarlı erkek görüntüsü içinde olmuşlar. Devletler bile bu görüntüye iştirak etmişler. Kimi horozu, kimi ayıyı, kimi Sam Amca gibi puroyu güç gösterisi, iktidarlı devlet gibi görünmeyi yeğlemişler ama

yine de söylüyorum: Bütün bunlar erkeklerin iktidar sorunundan kaynaklanmıştır.

Dedim ya, siyasetle bizim oraları pek benzer. Daha önce Şevki Yılmaz "Mecliste pezevenkler var" demişti, ben de onu hiç sevmediğim halde doğrulamıştım. Çünkü yine söylüyorum. Pezevenk: İnsanı kandıran, tuzağa düşürüp elde edip satandır. Bu zihniyeti taşıyıp insanları kandırmaya gelenler varsa eğer, şimdiden söylüyorum: Pezevenk!

Yarası olan gocunur. O düşünceye sahip olmayan, idealist gerçekçi insan olan herkes ülkeye hizmet için çırpınır, kimseyi satmaz. Bizim ülkemizde kimsenin kimseyi satmayacağını bekliyorum. Ama, başkanlara bakınca sorup öğrendim en başımızdaki aile büyüğümüz Amerika'dan, sonraki rahmetli Amerika'dan sonraki kadın başkanımız Amerika'dan, hocamız ve dayak yiyen Başkanımız Almanya'dan.

Biz vatandaş olarak Türkiye için mi, başka ülkelerin iktidar kavgası için mi seçime oy atacağız bilemiyorum. Oy kullanmak gibi bir kaygım yok. Belki de fazla ileri gittim.

Ben yine sokağıma döneyim. "Haftayım Beyler, haftayım" sesleri arasına girip iktidarlı, iktidarsız insanların arasında insanca yaşayabileceğim bir ülkenin hayaliyle kendimi avutayım. Emme'den, gömme'den, anal'dan, oral'dan her türlü iktidarlı, iktidarsız vatandaşlara "Komple Muamele" kamu hizmetimi vereyim. Devletin de bana, "*insanca iktidarlı*" bir devlet olmasını bekleyerek. İnsan gibi yaşayabileceğim günlere doğru, sevgilerimle.

Liderleri Tahlil Ediyorum

Haftayım yapıldı beyler sıralara. Gelenlerin yüzü gözüktü. Acaba hangimizi beğenip yukarı çıkacak karar vermek pek zor olsa gerek. İyicene eni konu düşünüp karar vermek gerekiyor.

Acaba bu sakin görünen yukarı çıkınca, görüntünün aksine çok sert mi olacak? Aklım hayli karmakarışık. Bizim işi düşünürken hep seçimler aklıma geliyor. Bizim işle karıştırıyorum. Acaba seçilenler görüntülerinin aksine başa gelince bu kibar görüntüleri değişecek mi? Herhalde değişecek, hislerimde hiç yenilmedim.

Seneler içinde gerçekten insan sarrafı oldum hayat kadınlığı çok şey öğretiyor. 20 senedir seçim zamanları TV başına geçip liderleri tahlil ediyorum. Hangisi bize hayırlı olur diye düşünürüm.

En ufak yüz mimiklerini izlerim sonra yanılmadığımı zaman içinde görürüm. Şimdi tahlil sonuçlarını isim vermeden

yapıyorum, siz de düşünün. Başkanlardan biri vaatte bulunurken gözleri fırıl fırıl döner, o anda yalan söylediği belli olur ve sonunda iyicene belli oldu.

Diğer bir lider şizofreni hastaların çok zeki konuşmaları ruh haleti içinde son derece uyumlu şair gibi konuşur ama hâlâ ne yönde olduğu hiç bir zaman anlaşılmaz.

Diğer bir lider insanların gözünün içine derin derin gözbebeklerini iyice açıp yalan söyler. Belli oldu.

Diğer biri ses tonu ve donuk bakışlarıyla. Hatalı konuşmasın diye dakikada bir konuşur, bir diğeri zaten çok güzel konuştuğundan siyaseti bıraktı. Yalan söylemeyen bir lider vardı. O'da siyaseti bırakıp en tepeye geçti. Çünkü söylediği kelimeler tarihe geçti. Örneğin arkamda bir damla ve gözyaşı bırakmadım. "Dün dündür bugün bugündür" diyerek yalan söylemeden tepeye çıktı. Bravo.

Aman ben de saçmalıyorum galiba, beni ne ilgilendirir. Benim yukarı odaya çıkacak kişiyi düşünmem lazım. Zaten bizim işlerde çok düştü, insanlar geçim derdinden kafaları karışık, kafa düşünemezse orası da çalışmaz zaten.

Türk milleti olarak çok gururlandığımız erkeklerimiz viagra geldi diye TV halay çekiyorlar. Demek o duruma gelmişler işimiz iş. Umumi birleşme evleri (Genelev) artık vergi rekortmenleri de çıkaramıyorlar.

Vergi dedim de geçen bir gazete köşe yazarı yazmış. II Abdülhamid devrinde umumi birleşme evlerinin temelleri atılmış ve vergi alınmış, demek devlet kuruluşunda çalışan hayat kadınları kamu görevlisi oluyor, hem cinsel açlığı gideriyor, hem vergi veriyor sonunda da. Yaşlanınca bir köşeye atılıyor.

Oysa kamu görevinde bulunanlar emekli olurken bayağı güzel emeklilik tazminatı alıyor. Hele bazıları sabahları bir imza atarak emekli oluyorlar, keza meclistekilerde 5 senede kıyak

emekli oluyorlar. Bu kadar eskiye dayanan bizim mesleğimizi d
hiçe sayıyorlar gereken ilgili gösterip. Yeni yasalar çıkarmalarını
temenni ediyorum.

Türkiye'de Yok Olan Değerler

Eriyen yok olan düzen, sistem, nereye bakarsan kokuşmuş. Bencilleşmiş bir ulus haline gelen halkımız... Belki böyle konuşmaya hakkım yok ama artık dayanamıyorum.

Beş yaşımda geldiğim İstanbul'da, varoşlarda başlayan hayatımın hiç bir döneminde böyle sıkılmadım. Kimsenin kimşeye saygısı kalmamış, para servet yarışı halinde kendini kaybetmiş insanlar. Az önce "varoşlarda başlayan hayatım.." satırını kenar mahallede diye düzeltiyorum. Çünkü bu kelime nereden geldi sanki. Fakir olan ama gayet onurlu olan bu mahalledeki yaşayanlar için varoş, ne biçim bir kelime sanki nonoşla özdeşleşmiş.

Nonoşlar erkek olarak bizden çok iyi yerlere geldiler, her biri TV kanallarında, en iyi yerlere geldiler. Çünkü halkın şaşırmış beyinleri neyin iyi, neyin kötü olduğunu fark edecek durumda değil. Önüne ne koyulursa onu seviyor. Yarışma

programlarında kendilerinle alay eden şovmenlere bile tapıyorlar. Yüzbinlerce kişinin gece gündüz aradıkları bu yarışma programlarında medya patronları servetine servet katıyorlar. Bir de bağlı oldukları gazeteleri, her gün, insanlara araba hayaliyle aldırıyorlar. Ticaretin serbest olduğu ülkemizde, tüketiciyi koruyacak ciddi bir kuruluş olmadığından, nasıl kandırıldıklarını bilmiyorlar.

Veraset intikal vergisinin kaç lira olduğunu hediyeyi verirken açıklamıyorlar. Sıkılıyorum, üzülüyorum. Karaköy'den dalgın dalgın belediye otobüsüne biniyorum. Hemen aklıma geliyor, biz hayat kadınıyız arkamızda kimse yok. Biz, geriye dönüşü zor olan bu pis hayatta kimseye derdimizi anlatamıyoruz. Emekli olurken asgari ücretten emekli oluyoruz. Komik olan II. Abdülhamit devrinde bile vergi alan devlet şimdi uyuyor.

Seks tarifemizin genelevlerdeki asılması gereken tarifesi 240 bin lira. Böyle bir aptallık olur mu? Normalde 2,5 milyon olan vizite, yasal olarak 240 bin lira. Belediyeye bağlı olan genelevlerde, bu ücret tatbik ediliyor. Bizim de 240 bin liradan emekliliğimiz hesaplanıyor. Düşünüyorum, sıkılıyorum, nereye baksam haksızlık, isyan ediyorum!

Şehit annelerine, babalarına bakıyorum. Gördüklerim hep fakir insanlar; yürekleri yanmış. Aralarında olmasını pek temenni etmem ama, hiç holding sahipleri, iş adamları, Emniyet Genel Müdürü şehit anası babası göremiyorum, zaten olsa, medya günlerce bunu yayınlar, yani biz fakir insanların çocukları kurbanlık.

Cahil aklımla düşünüyorum, biz devlete vergiyi her adım attığımızda veriyoruz. Niye veriyoruz? Bize yol, hastane, okul ve bizim güvenliğimizi sağlasın diye veriyoruz. Güvenliği sağlayacak ordumuzun, yetişmiş, yıllarca eğitim görmüş tecrübeli subayları biraz daha ön saflarda bulunamaz mı?

İki aylık eğitim görüp her gün ölen gencecik delikanlılara yazık olmuyor mu? Biz vergilerimizi yurtta, cihanda bizi korusunlar diye veriyoruz. Amerika'da vergi veren vatandaş haksızlığa uğradığında devleti sorguluyabiliyor.

Sıkılıyorum, üzülüyorum TV açıyorum. Siyaset Meydan'ında turizmcilerin feryadını duyuyorum. Beyler şikayet ettiğiniz işsizliği devletten destek olarak kredi istediniz. Sanki o tesisleri çoğunluğunuz cebinizden verdiniz. Hayır. Yine bizim gibi fakirlerin verdiği vergileri kredi olarak uzun vadeli olarak aldınız, biraz zahmete katlanın. Biz hayatımız boyunca katlandık hala 60-70 milyon emekli maaşı için çalışıyoruz.

Çocuklarınızın magazin dergilerinde son model arabalarla, fink attığını görüyoruz. Sıkılıyorum, üzülüyorum çevremdeki konuştuğum herkes son derece üzgün ve ekonomik olarak çok zor şartlarda yaşadıklarını anlatıyorlar. Türkiye'nin neden bugünlere geldiğini sorguluyorlar. 50 yıldır siyasetin yanlış yönlendirmelerinin sonucu bu duruma geldiğini düşünüyorlar.

Çoğunluğu memur, işçi herkes nefes alacak tedbirlerin gelmesini bekliyor. Ama ne yazık ki IMF yine kılıcını gösterdi. Hükümet sanki memur maaşlarına yapılacak zammın, bütçedeki yerini belirlemeyi IMF'ye göre ayarlıyor.

Ticaretin serbest olduğu, fırsatçıların, üç kağıtçıların bol olduğu ülkemizde fakirliğin daha çok olduğu bir duruma geleceğini görüyoruz. Sıkılıyorum aklıma gelenleri bağırarak haykırmak istiyorum vazgeçiyorum. Haydi beyler stres atılacak iyi muamele bizde, çözüm bizde deyip kendimi avutuyorum.

Mektep'e Kış Geldi

Kış geldi. Soğuk. Yaz güzel tabii. Her taraf sıcak oluyor. Sular bile sıcak oluyor yazın. Mecbur yıkanıcaksın. Valla su çok soğuk. Doğrusu ben yıkanırım. Aslında temizlik seven soğuk sıcak aramaz. Bizim işyerimiz, şofbenimiz güzel. Yani her an sıcak suyumuz bulunur.

Şu anda katelitik yanıyor. Bu aydan sonra herhalde kurucaklar odun sobasını. Sobayı biz yakmayız, elimizi sürmeyiz, sadece faydalanırız sıcağından. Soba yakma işçimiz var. Herkesin işi ayrıdır genelevde. Mesela benim işim seks, öbür işçinin işi soba yakmak, yöneticinin işi para almak, öbür işçinin işi fiş kesmek. Kimse kimsenin işine karışamaz.

Aslında seksin kışı, soğuğu yoktur. Hem ben tiskiniyorum ama mecbur kendimi sıka sıka yapıyorum bu işi. Acı hissetmiyorum. Ama artık içerlerim acıyor. Gelen kişilerden de tiskiniyorum. Hem müşterilerin hepsi sapık, deprem meprem din-

lemiyorlar. Gençleri de pek tercih etmiyorlar. En fazla da cazgırları istiyorlar. Çünkü gençler daha çok para istiyorlar, on milyon, yirmi milyon.

Mesela müşteri diyor ki "Benim cebimde 6 milyon var diyor", ben onu kabul ediyorum. O da bir Türk parası değil mi? Zaten o kişi bir dahaki gelişinde 2-3 fazla veriyor. Kapıda konuşuyorlar. O bayana girme yakınlık göstermez, şu bayana gir. Mesela göğsünü ağzına almak istiyor, onu yapıcaksın sadece sokup çıkarmak değil ki iş. Bununla bitmiyor. Mesela adam diyor ki "biraz yanında uzanayım". Bir türlü gelemeyenler var, yapamayanlar var. Isınıcak. Mesela onu izah ediyorsun. Bizim işimiz çok zor. Uzaktan iyi gelir de.

Okulların açıldığı gün bir deprem oldu. İşte o gün iş yerindeydim. Yanımdaki müşteri külotuyla dışarı kaçtı. Tabii ne kadar olsa korktu. Kadınlar tabii dışarı çıktılar. Ben dışarı çıkmadım çünkü kaçamazsın ki ölümden. Yani nereye gitsen o seninle birlikte değil mi? Sadece bir duanı ediceksin.

Yanımdaki müşteriyi daha önce tanımıyordum. İlk gelişiydi. Öyle külotla gitti. Elbiselerini de eline almış. Yalnızca ayakkabısını bırakmış, geldi aldı. Odalarda terlik var ya, ondan unutmuş ayakkabısını işte. Genelevde ölürüm kalırım diye bir korku kimsede yok. Hepsi ordalar. Çünkü millet sekse çok düşkün. Yani ölüm korkusu yok hiç. Bir de çok çabuk unutuyor millet, çok çabuk. Unutma hafızaları çok kuvvetli ama hatırlama hafızaları yok.

Milletin şu anki sıkıntısı geçim, para yok. Paran olmazsa bir şey de olmuyor tabii. Bizim vizite halâ dört milyon. Belediye kontrolü halâ yok. Emeklilik hakkı falan halâ yok. Ben söylemekten bıktım, onlar bıkmadı.

Bizim patronlar bir gün Çengelköy'e çağırdılar beni, dediler gel konuşalım. Bir kağıt yazdırmışlar avukatlarına "Ben bütün haklarımı aldım. Hiçbir hakkım kalmadı. İşime de son veriyo-

rum" diyerekten imza atacağım.

Ben diyorum "Benim okumam-yazmam yok. Benim bir avukatım yok. Benim bir özel muhasebecim yok" diyorum. Okuma yazma bilen bir bayan arkadaşımı getireyim diyorum. Onu da kabul etmiyorlar. Notere gidelim diyorum, noteri de kabul etmiyorlar. Bu bana bir tuzak tabii. Avukat tutmam şart. İşini bilen bir avukat istiyorum. Benim davam belli artık. Sadece yüksekten bir tazminat açacak, bir de 5 senedir giriş-çıkış davası açacak. En sonunda da devlete de dava açacağım. Çünkü devlet bana karne vermiş ama beni kaldırıp atamaz.

Şu anda ben gardiyanların arasındayım. Cezaevinde olsam daha iyi. Hiç değilse cezaevinin bir bahçesi var, mahkumlarla muhabbet edersin, konuşursun, için açılır. O çeki kabul etmedim diye, imza atmadım diye bana böyle yapıyorlar. Kellemi veririm o çeki gene almam. Benden kurtulmak istiyorlar. Ben o çeki alırsam onların çıkarına olucak her şey. Yok eğer almazsam ve açacağım davayı kazanırsam, diğer tüm hayat kadınları da aynı haktan faydalanacak.

Çünkü benim mantığım kokuşmuş değil. Okumam yazmam yok ama mantığım var benim. Kör de değilim. Ne kadar olsa görüyorum yani. Mesela tahsilli insanlara soruyorum. Benim orda çok müşterim var. Bazen bilgi alıyorum. Artık ben etimi, bedenimi satıyorum orada. Onlar daha akıllı gözüküyor halbuki onlarda kuş kadar beyin yok. Ben onlardan daha çok hizmet veriyorum halka hiç olmazsa halk bana teşekkür ediyor. Ben de bir melek değilim yanlış anlamayın. Fakat ben çok dürüstüm.

BENİ BIÇAKLADILAR

Geçen ay beni Öküz dergisinin Kitap Fuarı'nda düzenlenen panele çağırdılar. Önce "Yok, ben gelmiyim" dedim. Sonra gitmeye karar verdim. Ve gittim. İlk önce dergiden bir arkadaşla buluştuk. Sonra fuarın kafesinde biraz oturduk. En sonunda saat altı olunca kalabalığın içerisinde yol açа açа ilerledik ve salona vardık. Sahne gibi bir yere çıktık. Yanımda benim gibi bir sürü yazar vardı. Onlar yazardı herhalde bir başkası olamazdı. Sonra herkes sırayla konuşmaya başladı. Bana sıra gelene kadar hiç sıkılmadım. Evimdeki kadar rahattım.

Konuşma sırası bana geldiğinde ilk önce Karaköy'de çalıştığımı söyledim. Zaten beni yazılarımdan tanıyor, ne iş yaptığımı biliyor olmalıydılar. Emekli olmaya çalıştığımı söyledim sonra. Tehdit edildiğimi, zorla kâğıt imzalatmak istediklerini söyledim. Çok fazla konuşmadım. Çok alkışladılar beni. Niye bilmiyorum, alkışlanacak ne söyledim ki? Herhalde Karaköy'de

çalıştığımı açık açık söylediğim için olsa gerek. Yazılarımda okuyorlar ama o kadar insanın içinde ağzınla söylemek zor tabii. Sonra konuşmacılar hep konuştular ve sonunda bitti. Ben de evime gittim. Sonra kendi kendime düşündüm. Oradaki seyircilerin hep iyi ve güzel şeyleri dinlemek istediklerini anladım. Tabii benim anlatacaklarım çok ağır şeyler. Onun için kıpkısa konuştum. Uzun konuşsam ne fayda, çeneme yazık.

Dergiden çok yakın bir arkadaşım ayağa kalkıp benim geçen hafta bıçaklandığımı, her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu söyledi. Doğruydu. Gerçekten de geçen hafta gece on bir'de işten çıkmış, dolmuşa doğru yürüyordum. Dolmuşa bindim, araba hareket etti. Meğer onlar da dolmuşun içindeymiş. İndim, evime doğru giderken aynı dolmuştan inen iki kişi arkamdan yetişip yolumu kestiler. Biri bıçağı arkadan sırtıma dayadı, önümdeki ise cebinden bir kâğıt bir kalem çıkardı. Aynı dergideki arkadaşımın söylediği gibi "Sen devletten maaş alma, imzayı at, biz sana 2,5 milyar verelim. Sana çok bile" dediler. Ben de "Canımı veririm, imza vermem" dedim.

Tam o sırada arkamdakinin cep telefonu çaldı. Civardaki arkadaşları olsa gerek; orduevinin etrafında polis arabaları sık sık dolaşırlar, demek ki gelen polis arabasını arkadaşına haber vermiş. Bir anda yanımdan kayboldular. Polis arabası yanımdan yavaş yavaş geçti, gitti. Sanki yer delindi de yerin dibine girdiler. Yerin dibine batasıcalar!

Geçenlerde "Sen kimsin ki Sümbül Yaşar Akarsu senin 17 seneni ödesin?" dedi aynı işyerimde beraber çalıştığım bir bayan arkadaşım. Ben bu işi anlayamadım. Aslında biraz anladım. Çünkü bunu söyleyen kadın patronun yeğeninin korucusuyla hayat yaşıyor.

Bana sahtekar adamlar gönderiyorlar.

Sigortacı olduğunu söyleyen bir adam bir gün işyerime

geliyor. Eğer kendisine 30 milyon borç para verirsem bilgisayarda bir takım yolsuzluklar yapacakmış. Bana bir dilekçe imzalatmak istiyormuş. Ben de ona kulağımın arkasını gösterdim. Yani ona dedim ki "S.kilmedik bir kulağımın arkası kaldı." O da bana "Sen çok uyanıksın" dedi ve kayboldu gitti.

Şu an telefonla ya da yüzyüze bir imza alabilmek için tehdit ediliyorum. İşte buradan bağırıyorum.

Ölürsem katillerimi siz biliyorsunuz... Yine de ben bir daha söyleyeyim katilim Sümbül Yaşar Akarsu.

Motor Kendisi
Kızlar Fuel Oil

Adnan Hoca'nın kızlarına 'motor' diyorlarmış. Adnan Hoca'nın kendisi esas 'motor'. Kızlar olsa olsa 'Fuel Oil'. Evlenmek istiyormuş. Annesine namuslu, genç, güzel kızlar aratıyormuş. Valla bana gelmeye hiç zahmet etmesin, yalvarsa evlenmem ben onunla.

Geçenlerde evde muhabbet kuşum soğuktan öldü. Moralim bozuldu, ağladım. İşe geldim. Müşterinin biri geldi. Başımı omzuna koydum. Halimi anladı. Ücretimi ödedi, gitti. Bir şey yapmadık. Gece evde 'Turnalar' şarkısını dinledim; 'Yeşil gözlerini ufkuma ger ki, bahar geldi diye türkü söyliyem, sarı saçlarını yüzüne ser ki, koklayıp öperek yar geldi diyem'. Sevdiğim müşterilerim bana böyle gelir işte.

Yatarken düşündüm. Bize gelme yaşı küçültülsün. Erkekler bilir, bizim orası mekteptir. Ben öğretmenim yani. Kendini

bilmiş, 15 yaşında erkek, her şeyi yerinde maşallah, niye giremez geneleve? Bunu düşündüm. Öğrensin çocuk. Ben delikanlıların yerinde olsam hakkımı ararım.

Ertesi gün yaşlı bir müşteri geldi, oral seks istedi. Acaba dedim bana mı denk geliyor bunlar. Meğer yaşlılar öyleymiş. Hoş gençler de öyle, bildiğim kadarıyla, otuz senedir yani... Amerikan başbakanı çok mu yaşlıydı da başı saksafonla belaya girdi sanki. Fakat ben bu konuda şöyle düşünüyorum. Adam başkansa, rahip mi olması lazım? Erkeklik organını yok mu etsin? Onun da özel yaşamı yok mu? Ne yaptılar yaptılar, adamı harcayamadılar işte. Hem ben o adama hayranım, bilirsiniz.

Yıllardır benden başka kimseye girmeyen müşterilerim var. Bazen işe gitmediğim günler onlar gelirse başka kadına girmezler. İlki benimle yapan delikanlının biri paltosunun cebinden bir paket çıkardı. "Mehtap giyer misin, sana hediye aldım" dedi. Bir baktım kırmızı kombinezon, siyah külot getirmiş. Giydim, kendimi müşterilerimle rahat bırakırım.

Çok zevk aldığım bir adam. Niye yalan söyleyeyim, 'müşteriden zevk almam' diye. Nefsim var benim de. Hani derler ya, şişme kadın mıyım ben? Adam beni okşuyor. Nefsim uyanıyor. Bizim karılar der ki: "Müşteriden zevk almam." Yalan! Neden doğru konuşmazlar.

Kadına güzel laflar söyleyen bir erkek gelirse, nazik davranırsa ondan hoşlanırım. Bir de hiç hoşlanmadığım erkekler var. Küfür ediyorlar çoğu zaman. Kızıyorum içimden. Penisinin büyüklüğüyle övünen erkekleri fazla sevmem. Ancak gelmesini geciktirebiliyorsa hoşlanırım. Ben doğrucuyum, hoşlandığım müşterim çok.

Hayvanları öldürmemeleri lazım. Avrupa bize havasını bile layık görmüyor. Çukura düşmemiz için izin veriyor. Haberler'de izledim, öğrencinin biri bir buçuk milyonu veremeyince okulun-

dan kovulmuş. Her yerde bu var. Fırsatı veren devlet. Herkesin elinde tasma var. Köpekler bile örnek alıp halkı ısırıyorlar. Isırmayı devlet öğretiyor insanlara ve hayvanlara. Devlet çimene bassa, çimen bitmez zaten.

Treasure
Chest
Paylaşım

BUGÜN DE BEN DOLUYUM

Geçen ay ilginç bir mektup aldım. Sevgili okuruma sonsuz teşekkürler. Beni ben gibi hissettiği için şükranlarımı sunarım. Çok sevindim. Yalnız, tek başıma olmadığımı, birilerinin benim gibi düşündüğünü bilmek beni sevindirdi. İçimden geldiği gibi yazmak beni, kendimi bilmeden gerçeklere götürdü yıllardır. Savaştığım sosyal adalet hikayesini sonuçlandırmak üzere olduğum 2000 yılında, keşke bu hayat kadınlarının emeklilik işlemlerinin ilk kadını olmasaydım. Çünkü emekli olsam yine bayram arifesinde, bütün emekçilerin olduğu gibi bayrama parasız emekli olarak girecektim. Sanki Türkiye batacakmış gibi işçi emeklilerine verilecek para verilmedi. "Benim memurum işini bilir" diyen zihinler ve bedenler çalışan milyonlarca kişiyi yine hüsrana uğrattılar.

Sayın Bakanımız Kurban Bayramı'nda "Para yok, avans yok" dedi. Acaba kendisinden rica etsem, kocaman etli vücudundan bir parça et bize verebilirler mi acaba? Hayatında hiç emek

verip çalışmadığı eşgalinden belli bakanımız, halasının el bebek gül bebek bakıldığı SSK hastanesinde, bizim de o şekilde bakılmamızı sağlar mı acaba? Bana yazma nezaketinde bulunar beyefendinin bir satırını yazacağım, "Genelevde sigortalı çalışma hakkının alınmasını sağlayan, bunu yaparken asıl sorunun genelev olduğunu gizleyeceğiz ki tasmayı zorla boynuna geçirdiğimiz köpeğimizi dolaştırırken pipomuzu da tüttürebilelim." Ne kadar güzel benzetme yapmış sayın okurumuz.

Bugün de ben doluyum. Nedeni, işten haberim olmadan çıkışımı vermişler de ondan. 4 aylık sigorta poliçesinden anladım, ismim yok. Ama on beş kişinin ismi var. Bir taraftan seviniyorum, bir taraftan bana hiçbir faydası olmadığı için üzülüyorum. Eskiden yirmi kişinin çalıştığı evlerde iki veya üç kişi, o da erkek çalışanların sigortası vardı. Şimdi herkes benim açtığım yolda rahatlıkla gidiyor. Hatta benden sonra müracaat edip emekli olan kadınlar var. Ben ilk kadın olduğum halde emeklilik müracatımı, aç kalırım korkusuyla yapamıyorum.

Aman ben de nelerden bahsediyorum, bana ne, ben Türkiye'de mutlu bir insanım, hayatım güzelliklerle geçti, çocukluğumdan beri hep güzellikleri gördüm. 15 yaşından beri erkeklerin kölesi, göz zevki oldum. Bacak omuza, malak emzirme, ata binme, yandan çarklı, alta yatma, oh ne güzel hayat! Hayatı her türlü pozisyonda dolu dolu yaşadım! Ama kadınlığımdan, insanlığımdan oldüm, karma karışık duygular içinde hayatımın kışına dert yüklü geldim. İlkbahara nasıl girdiysem kışıma da ondan beter geldim.

Neyse, doğduğum yaşadığım bu topraklardan, insanlardan bütün her şeyden nefret eder hale geldim. Beni kabul edecek herhangi bir ülke, Afrika, Asya, Avrupa, Yeni Dünya. Neresi olursa olsun, kabul edecek her ülkeye hemen giderim. Buradan kötü bir adaletin, insanlığın olmayacağını bildiğimden, saygılarımla.

"Seksten önce iki kelime, bir sözcük etmek lazım. Burayı iş bilmişiz işte. Gelen insanları iyi karşılıyoruz. Sabununu, kolonyasını veriyoruz. "Hoşgeldin, kendine iyi bak, güle güle git, Allah seni korusun" diyoruz. Bunları karıları bile demiyor. Yani nasıl üşüyorsun, sıcak bir sobanın yanına yanaşıyorsun, ısınıyorsun, işte öyle bir sıcaklık lazım insana. Bizim insanlarımız laftan anlayabilen kişiler. Devamlı gelenler var. Patrondan, bu hayattan eziyet çektiğimizi biliyorlar. Çoğu da devlete isyan ediyor. Bana soruyorlar "N'oldu Mehtap, daha emekli olmadın mı?", "Devlet hakkımı vermedi ki!" diyorum."

Mehtap Kandemir, Türkiye'de hayat kadınlarının emeklilik hakkını ilk olarak gündeme getirmiş bu nedenle de çeşitli baskılar görmüş, halen bilfiil genelevde çalışan bir hayat kadını. Ayrıca ÖkÜz Dergisi'nin de en özel yazarlarından. Bu kitapta Mehtap Kandemir'in üç yıldır bağıra çağıra anlattığı genelev ve hayat kadınlığı gerçeğini bulacaksınız.

ISBN 975-8441-07-8
9 789758 441075

2000000 TL